

Δρχ. 2

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 439-440
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ο Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξέντιος ἀπαγγέλλων τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΤΗ ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Οἱ θρίαμβοι τῆς Ὁρθοδοξίας

Σύμπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἀπὸ τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς ἀγάλλεται σήμερον διὰ τὴν ἀνατείλασαν λαμπρὰν καὶ κοσμοχαρμόσυνον πανηγυριν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ αἰσθάνεται τοὺς παλμούς τῆς ἱερωτέρας χαρᾶς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ περιβεβλημένη τὸν ἐόρτιον αὐτῆς κόσμον εὐφραίνεται πνευματικῶς πανηγυρίζουσα ἐν φαιδρότητι τὴν ἁγίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμέραν, ἥτις ὡς πολύχρωμος ἀστήρ ἐν τῷ στερεώματι ἐαυτῆς διαλάμπει λαμπρύνων τὴν ἡμετέραν θρησκείαν καὶ πίστιν.

Ἡ σημερινὴ φαιδρά, κεχαριτωμένη, πανένδοξος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπομινύκει εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους τὰ ὕψιστα κλέη καὶ τοὺς μεγίστους θριάμβους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων. Πάντες οἱ ὀρθόδοξοι ἀναπολοῦμεν σήμερον τὴν κατάπαυσιν τῶν σκανδάλων τῶν παλαιῶν αἱρέσεων μὲ τὴν λήξιν τῆς τρομερᾶς εἰκονομαχίας καὶ τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῶν παλαμναίων ἐχθρῶν της, τῶν Βυζαντινῶν μεταρρυθμιστῶν τοῦ 9ου αἰῶνος, οἵτινες μετὰ φανατισμοῦ κατεπολέμησαν τὰς ἁγίας εἰκόνας. Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη διήρκεσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ χειμὼν καὶ ὁ σάλος ἐκεῖνος τῆς εἰκονομαχίας καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐφαίνετο θριαμβεύων.

Οἱ Ἀγιώτατοι ἡμῶν Πατέρες καὶ Ὁμολογηταί, οἱ θαρραλέως ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως κατεδιώκοντο, εἰς φρικτῶδεις βασάνους ὑπεβάλλοντο, ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῶν τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου ἔφερον, ὑπερόριοι ἐγένοντο, εἰς θάνατον παρεδίδοντο. Ἡ ἱστορία ἀπορεῖ πρὸ τῆς καρτερίας, τοῦ μαχητικοῦ σθένους καὶ τῆς γενναιότητος τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τῆς πίστεως ἐπὶ τῆς εἰκονομαχίας, τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν πίστην τήρησιν τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἀλλ' ἰδού, ὅτι ἦνθησε καὶ πάλιν τῶν χαρίτων τοῦ

Θεοῦ τὸ πρωτοκαίριον ἔαρ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς εὐσεβεστάτης βασιλείσσης Θεοδώρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μιχαὴλ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅτε ὁ Μεθόδιος Πατριάρχης καὶ πλήθη ἁγίων ὁμολογητῶν καὶ Ἀσκητῶν μετὰ τῶν βασιλέων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ βαστάζοντες τὰς σεβασμίας εἰκόνας ἀνεστήλωσαν αὐτάς καὶ ἐξησφάλισαν οὕτω τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐώρτασεν ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν.

Ἐντεῦθεν, λοιπὸν ἡ Κυριακὴ αὕτη ὡνομάσθη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πάντες οἱ ὀρθόδοξοι ἐορτάζομεν αὐτὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως καὶ προσκυνησεως τῶν Ἀγίων Εἰκόνων καὶ τῆς ἐν γένει κατισχύσεως τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐναντίον ὅλων τῶν αἱρέσεων.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης βασιλείσσης Θεοδώρας, τῆς στερεωσάσης τὴν ὀρθοδοξίαν, διὰ τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς κατὰ τῶν εἰκονομάχων συγκροτηθείσης, τῇ ἐαυτῆς πρωτοβουλία! Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου, τοῦ Ἱεροῦ Μεθοδίου!

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Γερμανοῦ, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καὶ πάντων τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι ἀπήλασαν τὸ κράτος τῆς εἰκονομαχίας, ἐδίδαξαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τὴν πρὸς τὰς ἁγίας εἰκόνας τιμὴν καὶ σεβασμὸν ἡμῶν καὶ ἐστερέωσαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ αἵματος αὐτῶν.

Οὕτω λοιπὸν οἱ ἀσεβεῖς εἰκονομάχοι καὶ οἱ ἀσύνετοι διώκται καὶ πολέμιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατεσφάγησαν τῇ μαχαίρᾳ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας καὶ ἔμειναν κατησχυμένοι οὐδὲν κατορθώσαντες κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως παραδοθέντες τῷ ἀναθέματι ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καὶ διδασκάλων ὡς διαστρέφοντες τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ ἐπόμενοι ταῖς Ἀποστολικαῖς παραδόσεσι.

Ἐκτοτε πλέον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἰρήνευσεν, ἀφοῦ κατέβαλεν ὀριστικῶς διὰ τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τῆς τὴν ὁφρὺν τῶν αἰ-

ρετικῶν καὶ δυσσεβῶν πολεμίων της καὶ διεσκέδασεν ὡς ἱστὸν ἀράχνης τὰ βουλευμάτα τῆς πλάνης αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψουν τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τὸ μέγα καὶ ἀπόρρητον μυστήριον, ἀρχὴν ποιούμενοι ἀπὸ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως. Καὶ ἡ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος οὗτος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπῆρξε μυριόνεκρος καὶ αἰμοχαρής, καθὼς νικῶσιν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καταστρέφοντες τὴν ἀνθρωπότητα χάριν ὑλικῶν συμφερόντων ἀλλὰ πνευματικὸς καὶ σωτήριος, διότι κατέστρεψε τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην, ἀντεισήγαγε τὴν ἀλήθειαν, καὶ κατέλυσε τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κράτος τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου διαβόλου. Τίς δύναται νὰ ἀντιπαραταχθῇ πρὸς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ; ἢ τίς ἔμπορεῖ νὰ καταλύσῃ ἔργον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, οὐδεὶς ἀσφαλῶς. Καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἔργον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου εἶναι. Καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ὑπὸ θείων χειρῶν ἐφυτεύθη. Ἡ προέλευσίς της εἶναι θεία. Ἡ καταγωγή της οὐρανία.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἂν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πανταχόθεν βάλλεται καὶ κτυπᾶται, ἐν τούτοις δὲν καταβάλλεται, δὲν καταπίπτει, ἀλλ' ἀναθάλλει ὡς τὸ δένδρον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων ἀκμαιοτέρᾳ καὶ λαμπροτέρᾳ, παρ' ὅλους τοὺς διωγμούς, οὓς ὑφίσταται. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπολεμήθη σφοδρῶς καὶ πύλαι τοῦ Ἄδου ἐξανέστησαν κατὰ καιροὺς ἐναντίον τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας καὶ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως αὐτῆς. Ἀναριθμητοὶ ἐχθροὶ ἐπαρουσιάσθησαν ἀνέκαθεν, οἱ ὅποιοι ἐπολέμησαν αὐτὴν μὲ μύρια μέσα καὶ τρόπους, ἐπιδιώκοντες νὰ τὴν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κλυδωνιζομένη ἐν μέσῳ μυρίων κυμάτων καὶ φλογιζομένη εἰς τοὺς φρικαλέους διωγμούς, κατώρθωσε πάντοτε νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν της καὶ νὰ διαδίδεται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τρέπουσα εἰς φυγὴν τὰς δυσμενεῖς παρατάξεις τῶν αἰρετικῶν καὶ ὡς λαμπὰς διατηρουμένη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, φωτίζουσα καὶ ζωογονοῦσα τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ σήμερον, κατὰ τὰς χαλεπὰς καὶ ζοφερὰς ἡμέρας τοῦ ὑπερμεσοῦντος 20οῦ αἰῶνος, αἱ αἱρέσεις, προϊόντος τοῦ χρόνου, πολλαπλασιάζονται καὶ κατακτῶσι ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἔδαφος. Ἐν σχήματι ἀλωπέκων, οἱ αἱρετίζοντες περιφέρονται πολλαχοῦ τῆς Ὁρθοδοξοῦσης καὶ Φω-

τοδότιδος Ἀνατολῆς προσπαθοῦντες δι' ὑλικῶν δελεασμάτων νὰ σύρῳσιν ὀπίσω ἑαυτῶν τοὺς ὀρθοδόξους ἀποσπῶντες αὐτοὺς ἀπὸ τῶν σωτηρίων κόλπων τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ ἄνωθεν ὕφαντὸς χιτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ βαφεὶς μὲ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, ἔχει πέσει εἰς χεῖρας κακοδόξους καὶ μιανὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουν νὰ τὸν διαμερίσουν καὶ τὸν διαρρήξουν ὁλοσχερῶς.

Ὡς Μεθόδιοι, Στουδίται, Γερμανοὶ καὶ πάντες οἱ ὁμολογηταὶ καὶ κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ὡς Μάρτυρες πανεύφημοι, οἱ μὴ φεισθέντες τῆς ζωῆς ὑμῶν καὶ ἐκχύσαντες τὸ ἀτίμητον ὑμῶν αἷμα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῆς, πρεσβεύσατε τῷ Ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἀναδείξῃ ζηλωτὰς τῆς πατρῴας εὐσεβείας καὶ ὁμολογητὰς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως προθύμους νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγωνιστὰ καὶ ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μόνον ἐξ ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν παικτικῶς καὶ σκωπτικῶς καλουμένων παλαιοημερολογιτῶν δύνανται νὰ προέλθουν τῶν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον ἀκολουθοῦντων καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ὡς πολῦτιμον θησαυρὸν φυλαττόντων.

Οἱ Ἀθανάσιοι καὶ οἱ Ἀμβρόσιοι μόνον ἀπὸ ἡμᾶς δύνανται καὶ πρέπει νὰ προέλθουν, ὅπως ὑψώσωσι τὸ πνευματικὸν ἀνάστημα καὶ ἀγωνισθῶσι μετὰ ζήλου, ἵνα καταστήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν; ζώσαν, ὀρθόδοξον.

Ἡ ὀρθοδοξία ζητεῖ θάρρος, πνεῦμα ἀντιστάσεως, μαχητικότητα ἀπέναντι ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπιβουλεύονται καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἄς μένωμεν πιστοὶ εἰς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς φυλάττωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην.

Ἄς τηρῶμεν αὐτὴν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, διότι εἶναι μέγα κειμήλιον, πάντων τῶν πατρῶων ἀγαθῶν πολυτιμότερον. Ἄς συνεισφέρωμεν τὸ κατὰ δύναμιν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς ἐφ' ὅλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Τέλος, ἄς συσπειρωθῶμεν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ ἄς συνεργασθῶμεν στενῶς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ποικιλιωνύμων ἐχθρῶν της.

Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν!

Ὡς φίλη Ὁρθοδοξία, πότε θὰ ἀναλάμψῃς πάλιν ἐπανερχομένη εἰς τὸ καθεστῶς τῶν θεμελιω-

(ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΙ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, 16 ΜΑΡΤΙΟΥ)

Τὴν θεραπείαν τοῦ Παραλυτικοῦ ἀφηγεῖται εἰς τὴν σημερινὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, τὴν θεραπείαν τὴν κινουσαν εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ «τοῦ ποιοῦντος μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα ἔνδοξά τε καὶ ἐξάσια, ὧν οὐκ ἔστιν ὁριθμὸς».

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει εἰς οἰκίσκον τινὰ τῆς Καπερναοῦ. Πολλὸς κόσμος ἔχει συγκεντρωθῆ διὰ τὴν ἀκοῇ τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν του. Οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ. Καὶ ἰδοὺ! τέσσαρες ἄνδρες, οἱ ὅποιοι ὑποβαστάζουν παράλυτικόν, προσπαθοῦν νὰ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τοῦτο ὁμως εἶναι ἀδύνατον. Μὴ εὐρίσκοντες λοιπὸν ἄλλην λύσιν, ἀποστεγάζουν τὴν στέγην καὶ καταβιβάζουν τὸν παραλυτικόν, πρὸ τοῦ διδάσκοντος Κυρίου. Καὶ ὁ Σωτὴρ ἀποβλέψας εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν των στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν παραλυτικόν καὶ λέγει εἰς αὐτόν: «τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι».

Διὰ τῆς τοιοῦτης του δὲ ἐκφράσεως καταδεικνύει, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ πηγὴ, ἀφ' ἧς προκύπτουν πᾶσαι αἱ συμφοραὶ καὶ ἀσθένειαι καὶ ὅτι ὁ παραλυτικὸς ἔποπε πρῶτον νὰ θεραπευθῇ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἔπειτα δὲ κατὰ τὸ σῶμα. Οἱ φθονεροὶ Γραμματεῖς ζητοῦν καὶ πάλιν νὰ παραστήσουν τὸν Ἰησοῦν ὡς βλάσφημον καὶ διαλογίζονται, ὅτι μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Ἀλλ' ὁ Κύριος βλέπει τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν «ὡς ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς» καὶ λέγει ἐλεγκτικῶς πρὸς αὐτούς: «ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» καὶ ἀφοῦ τονίξῃ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας προστάσσει τὸν παραλυτικόν νὰ ἄρῃ τὸν κράββατόν του

τῶν σου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Ὡ φίλη Ὁρθόδοξια, πότε θὰ συντρίψῃς ὑπὸ τοὺς πόδας σου ὡς σκευὴ κεραμέως τοὺς θέλοντας νὰ διαρρήξουν ἢ νὰ κηλιδώσουν τὸν ἄχραντον χιτῶνά σου; οἱ ἐχθροὶ σου πρὸς κέντρα λακτίζουν. Πιστεύομεν, ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην εἰς τὴν δεινῶς χειμαζομένην Ἐκκλησίαν Του, ὁπότε θὰ ἴδωμεν ἡμέρας εἰρήνης καὶ ποιμνίου ἁγίου καὶ θεόλεκτον δυνάμενον νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ κρατᾷ, ἐπηρμένην τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς ἔπεσον μαχόμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν.

καὶ νὰ περιπατήσῃ. Καὶ οὕτω διὰ τοῦ παντοδυνάμου λόγου του θεραπεύει τὸν πάσχοντα, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν κλίνην του καὶ πορεύεται εἰς τὸν οἶκόν του, ἐνῶ πάντες εἶχον ἐκπλαγὴ καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Καὶ σήμερον! πόσοι παραλυτικοὶ ὑπάρχουν κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ ἡμεῖς δὲν βλέπομεν αὐτούς! ἢ μᾶλλον καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμεθα παραλυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας; καὶ ἐνῶ εἶναι εὐκολόν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν παραλυσίαν τῆς ψυχῆς καὶ νὰ γίνωμεν καθυροὶ ἀπὸ παντός ρύπου, ἐν τούτοις δὲν προσφεύγομεν εἰς τὸ πνευματικὸν ἱατρεῖον. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ἱατρεῖον; ἀναντιρρήτως, τὸ ἐξομολογητῆριον. Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι μυστήριον θεοσύστατον, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸ συνέστησεν εἰπὼν εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς διαδόχους των Ἱερεῖς: «ἂν τινὼν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀίενται αὐτοῖς; ἂν τινὼν δὲ κρατῆτε, κεκρατήνται». Εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως ἀποδεικνύεται ἡ ἐκχειρίσις τῆς ἀπειρου ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῦ συγχωροῦνται ὅλαι αἱ ἁμαρτίαι. αἱ ὁποῖαι διεπράχθησαν μετὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ἰδοὺ! πὼς μακαρίζει ὁ Προφητὰνὰς Δαβὶδ, ὅσους ἠξιώθησαν νὰ προσέλθουν εἰς τὸ ἱερόν μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως καὶ νὰ τύχουν, τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ: «Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι». Ὁ δὲ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ κῆρυξ τῆς μετανοίας καὶ ἐγγυητὴς τῶν ἁμαρτωλῶν λέγει: «ἁμαρτία τραῦμα, μετάνοια φάρμακον».

Πόσαι ψυχὰι ἐσώθησαν διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως! Πόσοι ἁμαρτωλοὶ ἠγιώθησαν νὰ καθαρθοῦν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀρετῆς διὰ τῆς ἐξομολογήσεως. Ἀναριθμητοί, ἀληθῶς! Ἡ ἐξομολόγησις καθαίρει τὴν ψυχὴν, λαμπρύνει τὴν διάνοιαν, ἐνδυναμώνει πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν νέκρωσιν τῶν παθῶν, δημιουργεῖ συναίσθημα ταπεινώσεως, καθιστᾷ τὴν ψυχὴν ἐλευθέραν ἀδυναμιῶν καὶ τὴν συνειδήσιν ἡσυχον καὶ δίδει πτερὰ εἰς τὸν ἐξομολογούμενον διὰ νὰ πετάξῃ ὡς ὑψηλῆς αἰετὸς καὶ νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν γηίνων καὶ τῶν χαμερπῶν.

Εὐτυχεῖς, τῷ ὄντι, ὅσοι ἠσθάνθησαν τὴν ἀξίαν τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως! Εὐτυχεῖς ὅσοι εἰς αὐτὴν προσφεύγουν, ὁσάκις ἁμαρτήσουν καὶ λυπήσουν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον! Εὐτυχεῖς καὶ πανευδαίμονες, ὅσοι κατὰ τὰς ἐπιθανατίους των στιγμὰς ἀποσπῶνται τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν των πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ ἀπέρχονται εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἀπηλλαγμένοι τῆς ἁμαρτίας!!

Ἀς καταφεύγωμεν εἰς τὴν Ἱεράν Ἐξομολόγησιν, ὁσάκις ἁμαρτάνομεν. Ἀς προστρέχωμεν εἰς τὸ πνευματικὸν ἱατρεῖον, ἐφόσον εὐοισκόμεθα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, διότι, καθὼς λέγει ὁ Ἱερὸς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «οὐκ ἔστι τοῖς ἀπελθοῦσιν ἐν Ἀδου ἐξομολόγησις» συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς ἐνταῦθα βίον καὶ ζωὴν.

Ὁ δὲ Οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς ἀποφαίνεται: «οὐ δεῖ καιρὸν ἀναμένειν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ διορ-

θώσει, διὰ τὸ ἀσφαλὲς μὴ ἔχειν περὶ τὴν αὐρίον· πολλὰ γὰρ πολλοὶ βουλευσάμενοι τὴν αὐρίον οὐ κατέλαβον».

Ἄς μὴ ἀναβάλωμεν τὴν πνευματικὴν μας διόρθωσιν, ἃς μὴ προφασισώμεθα προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἃς μὴ δικαιολογῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ διὰ τὴν παραμικροτέραν ἁμαρτίαν μας, ἀλλ' ἃς σπεύδωμεν πρὸς τὸ πνευματικὸν ἱατρεῖον, τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ἄνοιαν, ὅπου εἴμεθα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, διότι: «οὐδεὶς μετὰ τὸ λυθῆναι τὴν πανήγυριν πραγματεύεται». Ἄν ποθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ θεραπεύσωμεν τὰς ψυχὰς μας ἐκ τῆς παραλυσίας τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἀκούσωμεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν δευτέραν καὶ φρικτὴν Αὐτοῦ παρουσίαν «εὐ δούλε ἀγαθέ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου», ἃς προστρέχωμεν εἰς τοὺς Πνευματικοὺς Πατέρας καὶ ἃς ἐξομολογούμεθα εἰλικρινῶς ἀκούοντες παρ' Αὐτῶν, ὡς ὁ Παράλυτος τὸ «τέκνον, ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι», τοῦ ὁποίου οὐδὲν γλυκύτερον εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τῆς παρουσίας ζωῆς.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ Ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει σήμερον, εἰς τὸ μέσον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἰς προσκύνῃσιν καὶ μᾶς προσκαλεῖ ὅλους νὰ τὸν ἀσπασθῶμεν εὐλαβῶς, ὅπως λάβωμεν δύναμιν, ὡς διαπλέοντες τὸ μακρὸν καὶ μέγα πέλαιος τῆς νηστείας καὶ ὅπως ἐξαγνισθῶμεν καὶ καθαρθῶμεν δι' Αὐτοῦ, ἵνα προσκυνήσωμεν ἀξίως τὰ ἅγια καὶ πάνσεπτα πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰσελθῶμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς λαμπροφύρου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σήμερον ἀναγινωσκομένη Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου παρέχει ἐκ παραλλήλου ἐπίκαιρον διδασκαλίαν, διότι προτρέπει εἰς πνευματικούς ἀγῶνας καὶ διαζωγραφίζει κατὰ θαυμάσιον τρόπον τὴν ἀξίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς ἀπ' ἐνός, καὶ τὴν ματαιότητα τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων ἀπ' ἑτέρου. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἀπαντὰς ἀνεξαιρέτως ταὺς ἀνθρώπους προσκαλεῖ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ χωρὶς νὰ ἐξαναγκάσῃ τινὰ εἰς τοῦτο παραινέει πρὸς τὴν αὐταπάρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξασφαλίζει κανεὶς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του καὶ τονίζει, ὅτι οὐδὲν τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν εἶναι ἴσης πρὸς τὴν ψυχὴν ἀξίας ἢ ἀξίον ἀντάλλαγμα αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἐπιβάλλει ὡς καθήκον εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ διακηρύττουν τὰς θείας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθείας ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ καταδεικνύει τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς θείας αὐτοῦ δόξης. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἰδοὺ, τί ζητεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν: νὰ ἀπαρνηθοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν νὰ ἄρουν τὸν σταυρὸν αὐτῶν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἀλλὰ τί ἐστὶν αὐταπάρνησις ὑπὸ

ἐννοίαν καθαρῶς χριστιανικὴν;

Εἰς ὅλους μας εἶναι γνωστὸν, πὺς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐνεφύτευσε εἰς τὰς ψυχὰς μας τὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη εἶναι αἰσθητὴ καθολικόν, τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Αὐτὴν ἄλλως τε τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας λαμβάνει ὁ Θεὸς ὡς μέτρον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ αὐταπάρνησις, περὶ ἧς λόγον ποιεῖται τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον, εἰ νόημα ἔχει; ἢ μᾶλλον δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ καταστρέφει τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγάπην; ἡ χριστιανικὴ αὐταπάρνησις μὲν συνίσταται εἰς τὴν τοποθέτησιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ὑπεράνω τῆς ἀγάπης τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ἐγωιστικὴν λατρείαν τοῦ ἰδίου ἐγώ, νὰ ἀμελῇ καὶ καταφρονῇ τῶν ἐπιγέων καὶ νὰ μὴ ἐνδίδῃ εἰς τὰς ἀλόγους ἐπιθυμίας καὶ ὀρέξεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀπαρνηθῇ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τὴν λαίμαργον ἀπόλαυσιν τούτων, ὀφείλει νὰ λάβῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος κατέλιπεν ἑαυτὸν ὑπόδειγμα καὶ τύπον τελείας αὐταπαρνήσεως, θυσιασθεὶς καὶ σταυρωθεὶς χάριν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃ ὁ χριστιανὸς, προκειμένου νὰ μὴ ἀποπλανηθῇ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἢ διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του; Εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ ἀντίκειται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μία τοιαύτη συμπεριφορὰ τοῦ χριστιανοῦ λεπτῆ, εὐγενῆς, ἀνθρωπιστικῆς, ἀνωτέρα καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ὁ Χριστὸς ἐξ ἄλλου δὲν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς υγείας ἡμῶν καὶ περὶ τῶν ὁλικῶν ἀγαθῶν, τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀπαραιτητῶν, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ μᾶς καταπνίξῃ τὴν διεστραμμένην ἐκείνην ἀγάπην τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ ὁποία μᾶς ἀποπλανᾷ ἀπὸ τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἄνευ τῆς αὐταπαρνήσεως εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ κατορθώσις τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἀρετὴ ἀπαιτεῖ πολλὰς θυσίας. Καὶ τὰς θυσίας αὐτὰς μόνον ἐν τῇ αὐταπαρνήσει δυνάμεθα νὰ τελέσωμεν.

Ἡ αὐταπάρνησις εἶναι ἡ νίκη τῆς ἁμαρτίας, ἡ τελεία ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις καὶ ἐπιθυμίας καὶ ἡ τελεία ὑποταγὴ εἰς τὸ θεῖον θέλημα. Ἡ αὐταπάρνησις συνίσταται εἰς τὸ νὰ θανατώσῃ ὁ χριστιανὸς τὸ ἐμφωλεῖον θηρίον τῆς ἁμαρτίας τὸ ἐν αὐτῷ καὶ νὰ ὑποταχθῇ ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ χριστιανικὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται ἐπὶ τῇ αὐταπαρνήσει. Ἐὰν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ διεπνέοντο ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες τῆς γνησίας, χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἐπεδίωκον νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸ πιστῶς εἰς τὴν ζωὴν των, ἡ χριστιανικὴ κοινωνία θὰ ἦτο ὡς μία οἰκογένεια, πάντες θὰ ἐθυσιάζοντο προθύμως χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ ἡ ζωὴ θὰ μετετρέπετο εἰς ἐπίγειον πα-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΛΙΟΥ, ΑΠΑΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ

Αἱ λέξεις Οὐνία ἢ Οὐνίτης, προέρχεται ἐκ τῆς Πολωνολατινικῆς λέξεως Οὐνία (Unia), ἡ ὁποία σημαίνει τὴν ἔνωσιν, ἐχρησιμοποιήθη δὲ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπου οἱ Ἰησοῦνται συνέλαβον καὶ ἐφήρμοσαν σχέδιον διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ λέξις λοιπὸν Οὐνία ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὴν προσπάθειαν τῶν Παπικῶν πρὸς ἔνωσιν τῶν Ὁρθοδόξων μετ' αὐτῶν, ἡεῖς προσπάθεια ἐπεξετάθη ἀργότερον εἰς τοὺς Κόπτας, τοὺς Νεστοριανούς, τοὺς Χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, τοὺς Μαρωνίτας καὶ γενικῶς εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠκολούθουν τὸν Πάπαν. Ἡ λέξις Οὐνία σημαίνει, ὡς ἐλέχθη, τὴν ἔνωσιν, ἡ ὁποία βεβαίως εἶναι λίαν ἐπιθυμητὴ καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἦ νοῦντο αἱ Ἐκκλησίαι. Ἀλλ' εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δὲν πρόκειται περὶ εἰλικρινοῦς καὶ πραγματικῆς προσπάθειας ἐνώσεως, ἀλλὰ περὶ προσήματος τοῦ Πάπα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς κατ' ἀρχὴν ἀναγνωρίσεως τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα καὶ ὁρισμένων ἄλλων βασικῶν κακοδοξιῶν του, καὶ τῆς μετέπειτα, εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας γενεάς, βαθμιαίας ἀπορροφήσεως πρὸς πλήρη ἐκλατινισμόν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Οὐνίαν. Ἡδη αὐτὸ συνέβη μετὰ τοὺς Μαρωνίτας τοῦ Λιβάνου, οἱ ὁποῖοι ἠνώθησαν ὡς Οὐνίται κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἥδη δὲ ἔχουν σχεδὸν ἐκλατινισθῇ, ὥστε δυσκόλως νὰ δύναται κανεὶς νὰ τοὺς ὀνομάσῃ Μαρωνιτουνίτας, ἐπειδὴ εἶναι πλέον καθαροὶ Λατῖνοι, ἀκριβεῖς Παπικοὶ ὡς πρὸς τὴν πίστιν των, διατηροῦντες μόνον τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μαρωνίτου. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ μετὰ τοὺς ὀλίγους Ἑλληνας Οὐνίτας.

Οἱ Παπικοὶ ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς τὰς λέξεις «Οὐνία» καὶ «Οὐνίτης», τοῦτο δὲ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ προπαγανδιστικὴ, αἵματηρὰ καὶ ἀντιχριστιανικὴ δρᾶσις τῆς Οὐνίας εἶναι γ' ὡστὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἡ γνῶσις δὲ τῆς τοιαύτης δρᾶσεώς της καθιστᾷ προσεκτικὸν καὶ λίαν ἐπιφυλακτικὸν τοὺς μὴ Παπικοὺς Χριστιανούς, γεγονός δὲ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμοῦν οἱ Παπικοί, διότι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν δύνανται εὐκόλως νὰ ἀλιεύσουν τὰ θύματά των. Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ Οὐνίται ὀνομάζονται ἑαυτοὺς «Ἑλληνορρυθμοὺς» ἀπὸ τὴν διατύπωσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν οἱ Ἰησοῦνται εἰπόντες: «Ἐνωσις ὡς πρὸς τὴν πίστιν, διαφορὰ ὡς πρὸς τοὺς ρυθμούς». Διὰ τῆς

λέξεως «ρρυθμός» μεταφράζεται ἡ Λατινικὴ λέξις Ritus, ἡ ὁποία δηλοῖ τὰς διαφόρους ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις μιᾶς Ἐκκλησίας καὶ πρὸ παντὸς τὴν τελετουργίαν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν. Καλοῦντες λοιπὸν οἱ ἐν Ἑλλάδι Οὐνίται ἑαυτοὺς Ἑλληνορρυθμοὺς, ποιοῦν τοῦτο διὰ παραπλανητικὸν σκοπὸν.

Ἡ ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ τῆς Οὐνίας ἤρχισεν ἐν Πολωνίᾳ ἀπὸ δύο Ἰησοῦντας ὀνομαζομένων Ποσσεβίν (Possevin) καὶ Σκάργκα (Scarga). Οὗτοι βασιζόμενοι εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Λατερανοῦ (1215), εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον οἱ Λατῖνοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, καὶ εἰς τὴν Βούλλαν τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Δ' (1254), συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἐπετρέπετο ἡ τήρησις τῶν ἐθίμων τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς καὶ ἡ χειροτονία εἰς ἐπισκόπους ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ συνεφώνουν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ἐθίμων τῶν Ὁρθοδόξων, ἔθεσαν διὰ πρώτην φοράν εἰς ἐφαρμογὴν ἐπὶ Σιγισμουῦνδου Γ', βασιλέως τῆς Πολωνίας, τὸ τελειοποιημένον σχέδιόν των περὶ τῆς Οὐνίας. Ὁ Βασιλεὺς Σιγισμουῦνδος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν (1587), ἦτο δὲ ἀρκετὰ νέος διὰ νὰ καταλάβῃ ποῦ θὰ ᾄδῃ τὴν Πολωνίαν ὁ ζῆλος του διὰ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, τὸν ὁποῖον ἐξέτρεφον οἱ δύο ἀναφερθέντες Ἰησοῦνται. Ἐπείσθη λοιπὸν νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν διὰ νὰ ἐνώσῃ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Πολωνίας μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ἀφοῦ κατῳρῶσε νὰ πείσῃ μερικοὺς ἐπισκόπους καὶ τινὰς εὐγενεῖς, παρεκάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κιέβου, ὅστις ἐκάλεσε σύνοδον τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου εἰς τὴν Βρέστην τῆς Λιθουανίας, παρουσιάσας κατ' αὐτὴν τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐνώσεως μετὰ τῆς Ρώμης καὶ τὰ πλεονεκτήματα ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνώσεως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Κράτος. Ἡ πρότασις αὕτη ἔσχεν ἀπήχησιν εἰς τοὺς κληθέντας, ἀλλὰ προσέκαλεσε μεγίστην ἀντίδρασιν μεταξὺ τοῦ λαοῦ μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ κατανοηθῇ ὅτι διὰ τίνα χρόνον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμένωνται ἀποτελέσματα. Ἀκολουθῶς ὁ Βασιλεὺς ἐδείκνυνεν ἐνεργῶς πλέον τὴν συμπάθειάν του πρὸς τοὺς Φιλοπαπικοὺς καὶ τὴν ἀντιπάθειάν του πρὸς τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰ πάτρια. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ δύο Ἰησοῦνται ἐκινήθησαν δραστηρίως καὶ ἐκέρδισαν καὶ ἄλλους ἐπισκόπους ὑπὲρ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἀπόψεών των. Μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἐργασίαν καὶ ὅτε ἐθεωρήθη ὅτι ὥριμασε τὸ πρᾶγμα, συνεκλήθη δευτέρα σύνοδος τῇ 24 Δεκεμβρίῳ 1594 εἰς τὸν αὐτὸν τῇ προηγουμένης τόπον. Εἰς τὴν σύνοδον αὐτὴν ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ οἱ δύο Ἰησοῦνται. Μετὰ ἀπὸ συζητήσεις, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ τινες ἐπισκοποὶ συνεφώνησαν ἐπὶ τοῦ σχεδίου ἐνώσεως τὸ ὁποῖον εἶχε προταθῇ ἐν τῇ ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδῳ (1439). Οὕτως ἀνεγνωρίσθη τὸ Filioque καὶ τὸ «πρωτεῖον» τοῦ Πάπα. Πάντως ἀντίστησαν τελεσφόρως ὑπὲρ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς χρήσεως τοῦ Τυπικοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας ὡς ταῦτα ἦσαν παραδεδομένα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Δύο ἐπίσκοποι ἐστάλησαν

ράδεισον. Ἄς ἐνστερνισθῶμεν τὴν αὐταπάρνησιν. Ἄς ἄρωμεν ἀγογγύστως τὸν σταυρὸν τῶν θλίψεων, καὶ ἄς ἀκολουθήσωμεν μετὰ πόθου τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἰδοὺ, ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα μετὰ τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα ρήματα:

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

ΠΕΡΙ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς διατήρησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀκεραιάς καὶ ἀδιαβλήτου τῆς δογματικῆς ἐνότητος, νομοκανονικῶς ἐπιβεβλημένη, συνοδεύεται ἐξ ἐτέρας τοιαύτης, ἐξ ἴσου σεβαστῆς καὶ ὁμοιοτρόπως ἐπιτεταγμένης.

Αὕτη εἶναι ἡ κατατείνουσα πρὸς διατήρησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἰσχυρᾶς καὶ ἀκλονήτου τῆς κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας ὑπὸ τὴν νομίμως ἀνεγνωρισμένην Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν. Ἡ ἠθελημένη ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας, ἐπιχειρουμένη ἐκ λόγων διαφωνίας περὶ ἀντικείμενα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἥττον σπουδαῖα ἢ περὶ ὠρισμένα, διοικητικῆς ἢ κανονικῆς φύσεως, ζητήματα ἰάσιμα, διὰ τῆς αὐθαίρετου ἰδρύσεως ἰδίας, ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοδιοικουμένης, Ἐκκλησίας, συνιστᾷ τὸ κανονικὸν ἀδίκημα τοῦ σχίσματος. Ὁρος ἀπαραίτητος πρὸς ὑπόστασιν τοῦ ἀδικήματος εἶναι ἡ ἐκ προθέσεως ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας.

Διαπραττομένη :

Ὑφ' ἐνὸς ἢ πολλῶν, ὑπαγομένων κανονικῶς

εἰς Ρώμην καὶ ἀνήγγειλαν τὰς ἀποφάσεις εἰς τὸν Πάπαν Κλήμεντα Η'.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δύο ἐπισκόπων εἰς Πολωνίαν ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε διαταγὴν, τῷ 1596, νὰ συγκληθῇ σύνοδος διὰ νὰ διακηρύξῃ τὴν ἑνωσιν μετὰ τῆς Ρώμης. Ἡ σύνοδος συνήλθεν ἀμέσως εἰς τὴν Βρόστιν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Κιέβου μετ' ἄλλων ἱεραρχῶν, οἵτινες ἦσαν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἔκαμαν τὴν διακήρυξιν τῆς ἐνώσεως καὶ ἀπηύθυναν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἀντίθετος μερίς, συμπεριλαμβάνουσα κληρικούς καὶ εὐγενεῖς, μετὰ τὸν Κων(στ)ίνον Ὀστρούγκην ἐπὶ κεφαλῇς ἔκαμε δημοσίαν διαμαρτυρίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδοκίμασαν τὰ γενόμενα, διεκήρυξαν δὲ τὴν ἀφοσίωσιν των εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν τῆς χώρας καὶ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ ἀνεγνωρισμένη κορυφὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Βασιλεὺς Σιγισμόνδος ἤγειρε φρικτὸν κατὰ τῶν μὴ συμμορφωθέντων καὶ ἀκολουθούντων τὰς ὡνόμαζον, «Ἑλληνικὰς κακοδοξίας». Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διωγμοῦ ἦτο ἐμφύλιος πόλεμος, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ αἷμα ἔρρευσε ποταμηδόν. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐφρονεύοντο, ἐξωρίζοντο, ἐκακοποιούντο, οἱ δὲ ναοὶ καὶ αἱ μοναὶ τῶν περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῶν Οὐνιτῶν. Ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος, λόγῳ τῆς παρεμβάσεως τοῦ Πάπα διὰ τῆς Οὐνίας, ἐξηρθωσε τὸσον τὴν Πολωνίαν, ὥστε δὲν κατώρθωσεν αὕτη νὰ συνέλθῃ μέχρι σήμερον. Ἡ Οὐνία λοιπὸν εἶχε καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Νοτιοδυτικῆς Ρωσσίας, τὰ ἴδια δὲ εἶχε καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

(Συνεχίζεται)

καὶ διοικητικῶς εἰς Αὐτοκέφαλον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐκ τῶν μετ' ἄλλων ὡς αὕτη συγκροτουσῶν τὸ Ἀνατολικὸν Ὀρθόδοξον Κλήμα, ἐρίζοντων καὶ διαφωνούντων περὶ ζήτημα ἰάσιμον, ἀναγόμενον εἰς τὴν κανονικὴν ἢ διοικητικὴν εὐταξίαν ἢ περὶ θέμα ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἥττον σπουδαῖον (schisma rixum), οὐχὶ δὲ τοιοῦτο ἐριδος περὶ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν (schisma haereticum).

Ἐπιχειρουμένη : Δι' ἀπαρνήσεως τῆς νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως καὶ αὐθαίρετου ἰδρύσεως ἰδίας, ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοδιοικουμένης, Ἐκκλησίας, ἢ διὰ προσχωρήσεως ἐκ τῆς νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως εἰς τὴν αὐθαίρετως ἰδρυθεῖσαν, ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοικουμένην, ὡς σχισματικὴν δὲ καταδικασμένην, Ἐκκλησίαν. Ὅθεν, ἡ ἠθελημένη ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑφισταμένης κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας ἐκ λόγων ἐριδος καὶ διαφωνίας περὶ διοικητικὸν ἢ κανονικὸν ζήτημα ἰάσιμον ἢ θέμα ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἥττον σπουδαῖον, ἀποτελοῦσα τὸ στοιχεῖον τοῦ δόλου τοῦ δράστου ἐν ιδιότητι ὑποκειμενικοῦ χαρακτήρος τῆς συμπεριφορᾶς, ὡς ἄνω ἔργῳ ἐκδηλουμένη, συνιστᾷ τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀδικήματος τοῦ σχίσματος. Ὁ κηρυσσόμενος ἐνοχος, διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος τοῦ σχίσματος τιμωρεῖται :

Κληρικὸς ὢν, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως. Σχισματικοῖς δὲ συνευχόμενος διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως καὶ τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ.

Λαϊκὸς ἢ Μοναχὸς τυγχάνων, διὰ τῆς ποινῆς τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ.

Ὁ αὐτός, κηρυχθεὶς ἐνοχος διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τούτῳ, δὲν κατατάσσεται ἐν τῷ ἱερῷ Κλήρῳ. Λάθρα δὲ καὶ δολίως εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ, ἀποκρύψας τὸ ἔγκλημα ἢ ἐξομολογηθεὶς τοῦτο πρὸ τῆς χειροτονίας, ἀποκαλυφθεὶς καὶ κατηγορηθεὶς ὡς προημαρτηκὸς διαγωγῇ προαχθεὶς, διὰ τὸ ἀνεπίληπτον τῆς ἱερᾶς καταστάσεως εὐθὺς καθαιρεῖται παντελῶς.

Π Ε Ν Θ Η

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, 8ην τοῦ Μαρτίου ἔ. ἔ. ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Φιλοθέης τὸ τεσσαράκονθήμερον μνημόσυνον τῆς μεταστάσεως πρὸς Κύριον Αἰκατερίνης Παπαγγελῆς.

Ἡ ἀφ' ἡμῶν ἐκδημήσασα ἐν Χριστῷ ἀδελφή, ὑπῆρξε πρότυπον ἀρετῆς καὶ αὐταπαρνήσεως, πολλάκις ἐξυπηρετήσασα τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ θυσιασθεῖσα ὑπὲρ εὐγενῶν σκοπῶν. Ἡ προθυμία καὶ ὁ ἀκάματος ζήλος τῆς νὰ παρακολουθῇ τὰς ἀγρυπνίας καὶ πάσας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ πρωτοστατῇ εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ ἔργα θὰ μείνουν πάντοτε ζῶντ' αὐτῆς καὶ ἀνεξίτηλα εἰς τὴν μνήμην ὅλων. Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη !

Ο ΕΦΕΤΕΙΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΟΡΤ

Μετά πάσης μεγαλοπρεπείας και έπιστημότητος γέγονε τήν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν 9]3] 1964 ἡ τελετὴ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων. Πολὺ ἐνωρίτερον πρὸ τῆς καθορισθείσης ὥρας τὰ πλήθη τῶν πιστῶν εἶχον κατακλύσει τὴν ἐν λόγῳ αἴθουσαν καὶ τὰ πρόσωπα πάντων κατηυγάζοντο ἀπὸ μίαν ὑπερτάτην χαρὰν, προφανῶς προερχομένην ἐκ τοῦ διακαοῦς ζήλου καὶ τῆς φλογερᾶς ἀγάπης πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἥς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐωρτάζοντο οἱ περιφανεῖς θρίαμβοι τῆς νίκης.

Μετά τὴν ἀφίξιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου καὶ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνο κ.κ. Γερωντίου, ἤρχισεν ἡ ἑορτὴ εἰς τὰς 4 μ.μ.

Ἡ ἑναρξίς ἐγένετο διὰ προσευχῆς καὶ ὑπερόχων ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, οὓς ἔψαλαν οἱ πλέον καλλίφωνοι τῶν ἱεροψαλτῶν ἡμῶν. Τὸ κεντρικώτερον σημεῖον τῆς ἑορτῆς ἀπετέλεσεν ἡ ἀπαγγελτοῦ πανηγυρικοῦ λόγου τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου.

Ἰδοὺ ὁ λόγος ὁ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου :

Πρωτοφανὴς καὶ αἰγλήσασα ἐπέλαμψε πάλιν σήμερον ἡ γλαυκὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμέρα, καθ' ἣν φαεινῶς ἐορτάζομεν καὶ μεγαλοπρεπῶς πανηγυρίζομεν τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καθ' ὅλων τῶν πελοπόννησος καὶ μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος συγκαλοῦμεν ἅπαν τὸ πλήρωμα τῶν ὀρθοδόξων, ὅπως εὐφρανθῇ πνευματικῶς καὶ δεξάσθῃ ἀναπέμψῃ τῷ μεγάλῳ Θεῷ τῷ τῇ Ὁρθόδοξον πίστιν σώσαντι ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς ἀσεβείας καὶ τῶν ἱερέσεων.

Ὅποια πνευματικὴ ἀγαλλίασις! ὅποια αἰσθήματα χαρᾶς ἀφάρτου καὶ εὐγνωμοσύνης ἀπεριορίστου διεγείρονται

κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην συνάθροισιν εἰς τὰς ψυχὰς πάντων ἡμῶν ἀναμνησκόμενων τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ θριάμβου αὐτῆς καθ' ὅλων τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου, ἐκ μέσου τῶν ὁποίων ἐξῆλθε νικῶσα καὶ σώζουσα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτοῦ αὐτῆς : «καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς».

Ἀληθὲς καὶ πανθομολογούμενον τυγχάνει, ὅτι ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἡμῶν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἡ ἀμωμος νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ὁ στῦλος οὗτος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, ἀνέκαθεν ἐπολεμήθη δεινῶς, ἐδιώχθη πανταχόθεν, διήλθε κρισίμους καὶ δυσχερεῖς περιστάσεις, ἐν τῇ μακρᾷ τῶν αἰώνων σειρᾷ, συνήντησε τρομερὰ ἐμπόδια καὶ λυσσώδη ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν ποικιλιωνύμων ἐχθρῶν της, ὡς τοῦτο ἀλλοῖστα μαρτυρεῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὁ πλέον ἱερῆς καὶ ἀμερόληπτος κριτὴς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων.

Ἡ πορεία τῆς Ὁρθόδοξου, Ἐκκλησίας ἐξ αὐτῆς

Ἐν τμήμα τῆς πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας διδο

Δρχ. 2

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 439-440

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ο Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξέντιος ἀπαγγέλλων τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΤΗ ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Οἱ θρίαμβοι τῆς Ὁρθοδοξίας

Σύμπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἀπὸ τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς ἀγάλλεται σήμερον διὰ τὴν ἀνατείλασαν λαμπρὰν καὶ κοσμοχαρμόσυνον πανήγυριν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ αἰσθάνεται τοὺς παλμούς τῆς ἱερωτέρας χαρᾶς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ περιβεβλημένη τὸν ἐόρτιον αὐτῆς κόσμον εὐφραίνεται πνευματικῶς πανηγυρίζουσα ἐν φαιδρότητι τὴν ἁγίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμέραν, ἥτις ὡς πολύχρωμος ἀστήρ ἐν τῷ στερεώματι ἑαυτῆς διαλάμπει λαμπρύνων τὴν ἡμετέραν θρησκείαν καὶ πίστιν.

Ἡ σημερινὴ φαιδρά, κεχαριτωμένη, πανένδοξος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπομιμνῆκει εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους τὰ ὕψιστα κλέη καὶ τοὺς μεγίστους θριάμβους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων. Πάντες οἱ ὀρθόδοξοι ἀναπολοῦμεν σήμερον τὴν κατάπαυσιν τῶν σκανδάλων τῶν παλαιῶν αἱρέσεων μετὰ τὴν λήξιν τῆς τρομερᾶς εἰκονομαχίας καὶ τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῶν παλαμναίων ἐχθρῶν της, τῶν Βυζαντινῶν μεταρρυθμιστῶν τοῦ 9ου αἰῶνος, οἵτινες μετὰ φανατισμοῦ κατεπολέμησαν τὰς ἁγίας εἰκόνας. Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη διήρκεσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ χειμὼν καὶ ὁ σάλος ἐκεῖνος τῆς εἰκονομαχίας καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐφαίνετο θριαμβεύων.

Οἱ Ἀγιώτατοι ἡμῶν Πατέρες καὶ Ὁμολογηταί, οἱ θαρραλέως ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως κατεδιώκοντο, εἰς φρικώδεις βασάνους ὑπεβάλλοντο, ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῶν τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου ἔφερον, ὑπερόριοι ἐγένοντο, εἰς θάνατον παρεδίδοντο. Ἡ ἱστορία ἀπορεῖ πρὸ τῆς καρτερίας, τοῦ μαχητικοῦ σθένους καὶ τῆς γενναιότητος τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τῆς πίστεως ἐπὶ τῆς εἰκονομαχίας, τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἀλλ' ἰδού, ὅτι ἦνθησε καὶ πάλιν τῶν χαρίτων τοῦ

Θεοῦ τὸ πρωτοκαίριον ἔαρ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς εὐσεβεστάτης βασιλείας Θεοδώρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μιχαὴλ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅτε ὁ Μεθόδιος Πατριάρχης καὶ πλήθη ἁγίων ὁμολογητῶν καὶ Ἀσκητῶν μετὰ τῶν βασιλέων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ βαστάζοντες τὰς σεβασμίας εἰκόνας ἀνεστήλωσαν αὐτὰς καὶ ἐξησφάλισαν οὕτω τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐώρτασεν ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν.

Ἐντεῦθεν, λοιπὸν ἡ Κυριακὴ αὕτη ὀνομάσθη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πάντες οἱ ὀρθόδοξοι ἐορτάζομεν αὐτὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως καὶ προσκυνησεως τῶν Ἀγίων Εἰκόνων καὶ τῆς ἐν γένει κατισχύσεως τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐναντίον ὅλων τῶν αἱρέσεων.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης βασιλείας Θεοδώρας, τῆς στερεωσάσης τὴν ὀρθοδοξίαν, διὰ τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς κατὰ τῶν εἰκονομάχων συγκροτηθείσης, τῇ ἑαυτῆς πρωτοβουλίᾳ! Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου, τοῦ Ἱεροῦ Μεθοδίου!

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Γερμανοῦ, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καὶ πάντων τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι ἀπήλασαν τὸ κράτος τῆς εἰκονομαχίας, ἐδίδαξαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τὴν πρὸς τὰς ἁγίας εἰκόνας τιμὴν καὶ σεβασμὸν ἡμῶν καὶ ἐστερέωσαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ αἵματος αὐτῶν.

Οὕτω λοιπὸν οἱ ἀσεβεῖς εἰκονομάχοι καὶ οἱ ἀσύνητοι διώκται καὶ πολέμιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατεσφάγησαν τῇ μαχαίρᾳ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας καὶ ἔμειναν κατησχυμένοι οὐδὲν κατορθώσαντες κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως παραδοθέντες τῷ ἀναθέματι ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καὶ διδασκάλων ὡς διαστρέφοντες τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ ἐπόμενοι ταῖς Ἀποστολικαῖς παραδόσεσι.

Ἐκτοτε πλέον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἰρηνέυσεν, ἀφοῦ κατέβαλεν ὀριστικῶς διὰ τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων της τὴν ὀφρὺν τῶν αἰ-

ρετικῶν καὶ δυσσεβῶν πολεμίων της καὶ διεσκέδασεν ὡς ἰστὸν ἀράχνης τὰ βουλευόμενα τῆς πλάνης αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψουν τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τὸ μέγα καὶ ἀπόρρητον μυστήριον, ἀρχὴν ποιούμενοι ἀπὸ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, τῆς σπουδαιοτάτης αὐτῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως. Καὶ ἡ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος οὗτος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπῆρξε μυριόνεκρος καὶ αἰμοχαρής, καθὼς νικῶσιν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καταστρέφοντες τὴν ἀνθρωπότητα χάριν ὑλικῶν συμφερόντων ἀλλὰ πνευματικὸς καὶ σωτήριος, διότι κατέστρεψε τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην, ἀντείσταγε τὴν ἀλήθειαν, καὶ κατέλυσε τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κράτος τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου διαβόλου. Τίς δύναται νὰ ἀντιπαραταχθῇ πρὸς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ; ἢ τίς ἔμπορεῖ νὰ καταλύσῃ ἔργον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, οὐδεὶς ἀσφαλῶς. Καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἔργον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου εἶναι. Καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ὑπὸ θείων χειρῶν ἐφυτεύθη. Ἡ προέλευσίς της εἶναι θεία. Ἡ καταγωγὴ της οὐρανία.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἂν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πανταχόθεν βάλλεται καὶ κτυπᾶται, ἐν τούτοις δὲν καταβάλλεται, δὲν καταπίπτει, ἀλλ' ἀναθάλλει ὡς τὸ δένδρον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων ἀκμαιότερα καὶ λαμπρότερα, παρ' ὅλους τοὺς διωγμούς, οὓς ὑφίσταται. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπολεμήθη σφοδρῶς καὶ πύλαι τοῦ Ἄδου ἐξανέστησαν κατὰ καιροὺς ἐναντίον τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας καὶ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως αὐτῆς. Ἀναρίθμητοι ἐχθροὶ ἐπαρουσιάσθησαν ἀνέκαθεν, οἱ ὅποιοι ἐπολέμησαν αὐτὴν μὲ μύρια μέσα καὶ τρόπους, ἐπιδιώκοντες νὰ τὴν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κλυδωνιζομένη ἐν μέσῳ μυρίων κυμάτων καὶ φλογιζομένη εἰς τοὺς φρικαλέους διωγμούς, κατάρθρωσε πάντοτε νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν της καὶ νὰ διαδίδεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ τρέπουσα εἰς φυγὴν τὰς δυσμενεῖς παρατάξεις τῶν αἰρετικῶν καὶ ὡς λαμπὰς διατηρουμένη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, φωτίζουσα καὶ ζωογονοῦσα τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ σήμερον, κατὰ τὰς χαλεπὰς καὶ ζοφεράς ἡμέρας τοῦ ὑπερμεσοῦντος 20ου αἰῶνος, αἱ αἰρέσεις, προϊόντος τοῦ χρόνου, πολλαπλασιάζονται καὶ κατακτῶσι ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἔδαφος. Ἐν σχήματι ἀλωπέκων, οἱ αἰρετίζοντες περιφέρονται πολλαχοῦ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Φω-

τοδότιδος Ἀνατολῆς προσπαθοῦντες δι' ὑλικῶν δελεασμάτων νὰ σύρῳσιν ὀπίσω ἑαυτῶν τοὺς ὀρθοδόξους ἀποσπῶντες αὐτοὺς ἀπὸ τῶν σωτηρίων κόλπων τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ ἄνωθεν ὕφαντὸς χιτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ βαφεὶς μὲ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, ἔχει πέσει εἰς χείρας κακοδόξους καὶ μιανὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουν νὰ τὸν διαμερίσουν καὶ τὸν διαρρήξουν ὁλοσχερῶς.

Ὡς Μεθόδιοι, Στουδίται, Γερμανοὶ καὶ πάντες οἱ ὁμολογηταὶ καὶ κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ὡς Μάρτυρες πανεύφημοι, οἱ μὴ φεισθέντες τῆς ζωῆς ὑμῶν καὶ ἐκχύσαντες τὸ ἀτίμητον ὑμῶν αἷμα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῆς, πρεσβεύσατε τῷ Ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἀναδείξῃ ζηλωτὰς τῆς πατρῴας εὐσεβείας καὶ ὁμολογητὰς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως προθύμους νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγωνισταὶ καὶ ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μόνον ἐξ ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν παικτικῶς καὶ σκωπτικῶς καλουμένων παλαιοημερολογιτῶν δύνανται νὰ προέλθουν τῶν τῶν πάτριον ἑορτολόγιον ἀκολουθούντων καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ὡς πολυτίμον θησαυρὸν φυλαττόντων.

Οἱ Ἀθανάσιοι καὶ οἱ Ἀμβρόσιοι μόνον ἀπὸ ἡμᾶς δύνανται καὶ πρέπει νὰ προέλθουν, ὅπως ὑψώσωσι τὸ πνευματικὸν ἀνάστημα καὶ ἀγωνισθῶσι μετὰ ζήλου, ἵνα καταστήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν; ζώσαν, ὀρθόδοξον.

Ἡ ὀρθοδοξία ζητεῖ θάρρος, πνεῦμα ἀντιστάσεως, μαχητικότητα ἀπέναντι ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπιβουλεύονται καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἄς μένωμεν πιστοὶ εἰς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς φυλάττωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην.

Ἄς τηρῶμεν αὐτὴν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, διότι εἶναι μέγα κειμήλιον, πάντων τῶν πατρῶων ἀγαθῶν πολυτιμότερον. Ἄς συνεισφέρωμεν τὸ κατὰ δύναμιν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς ἐφ' ὅλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Τέλος, ἄς συσπειρωθῶμεν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ ἄς συνεργασθῶμεν στενῶς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ποικιλοτρόπων ἐχθρῶν της.

Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!

Ὡς φίλη Ὁρθοδοξία, πότε θὰ ἀναλάμψῃς πάλιν ἐπανερχομένη εἰς τὸ καθεστῶς τῶν θεμελιω-

(ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, 16 ΜΑΡΤΙΟΥ)

Τὴν θεραπείαν τοῦ Παραλυτικοῦ ἀφηγεῖται εἰς τὴν σημερινὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, τὴν θεραπείαν τὴν κινουσαν εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ «τοῦ ποιοῦντος μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα ἔνδοξά τε καὶ ἑξάϊσια, ὧν οὐκ ἔστιν ὁριθμὸς».

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει εἰς οἰκίσκον τινὰ τῆς Καπερναοῦμ. Πολλὸς κόσμος ἔχει συγκεντρωθῆ διὰ τὴν ἀκούσιν τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν του. Οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ. Καὶ ἰδοὺ! τέσσαρες ἄνδρες, οἱ ὅποιοι ὑποβασιάζουν παράλυτικόν, προσπαθοῦν νὰ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Μὴ εὐρίσκοντες λοιπὸν ἄλλην λύσιν, ἀποστεγάζουν τὴν στέγην καὶ καταβιβάζουν τὸν παραλυτικόν, πρὸ τοῦ διδάσκοντος Κυρίου. Καὶ ὁ Σωτὴρ ἀποβλέψας εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν παραλυτικόν καὶ λέγει εἰς αὐτόν: «τέκνον ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι».

Διὰ τῆς τοιοῦτης του δὲ ἐκφράσεως καταδεικνύει, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ πηγὴ, ἀφ' ἧς προκύπτουν πᾶσαι αἱ συμφοραὶ καὶ ἀσθένειαι καὶ ὅτι ὁ παραλυτικὸς ἔποπε πρῶτον νὰ θεραπευθῇ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἔπειτα δὲ κατὰ τὸ σῶμα. Οἱ φθονεροὶ Γραμματεῖς ζητοῦν καὶ πάλιν νὰ παραστήσουν τὸν Ἰησοῦν ὡς βλάσφημον καὶ διαλογίζονται, ὅτι μόνον ὁ Θεὸς δύνανται νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Ἀλλ' ὁ Κύριος βλέπει τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν «ὡς ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς» καὶ λέγει ἐλεγκτικῶς πρὸς αὐτούς: «ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» καὶ ἀφοῦ τονίξῃ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας προσηγάσας τὸν παραλυτικόν νὰ ἄρῃ τὸν κράββατόν του

τῶν σου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Ὡ φίλη Ὁρθοδοξία, πότε θὰ συντρίψῃς ὑπὸ τοὺς πόδας σου ὡς σκευὴ κεραμέως τοὺς θέλοντας νὰ διαρρήξουν ἢ νὰ κηλιδώσουν τὸν ἄχραντον χιτῶνά σου; οἱ ἐχθροὶ σου πρὸς κέντρα λακτίζουν. Πιστεύομεν, ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην εἰς τὴν δεινῶς χειμαζομένην Ἐκκλησίαν Του, ὁπότε θὰ ἴδωμεν ἡμέρας εἰρήνης καὶ ποίμνιον ἅγιον καὶ θεόλεκτον δυνάμενον νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ κρατᾷ, ἐπηρμένην τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς ἔπεσον μαχόμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν.

καὶ νὰ περιπατήσῃ. Καὶ οὕτω διὰ τοῦ παντοδυνάμου λόγου του θεραπεύει τὸν πάσχοντα, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν κλίνην του καὶ πορεύεται εἰς τὸν οἶκόν του, ἐνῶ πάντες εἶχον ἐκπλαγῇ καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Καὶ σήμερον! πόσοι παραλυτικοὶ ὑπάρχουν κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ ἡμεῖς δὲν βλέπομεν αὐτούς! ἢ μᾶλλον καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμεθα παραλυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας; καὶ ἐνῶ εἶναι εὐκόλῳ νὰ θεραπεύσωμεν τὴν παραλυσίαν τῆς ψυχῆς καὶ νὰ γίνωμεν καθυροὶ ἀπὸ παντὸς ρύπου, ἐν τούτοις δὲν προσφεύγομεν εἰς τὸ πνευματικὸν ἱατρεῖον. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ἱατρεῖον; ἀναντιρρήτως, τὸ ἐξομολογητῆριον. Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι μυστήριον θεοσύστατον, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸ συνέστησεν εἰπὼν εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς διαδόχους τῶν Ἱερεῖς: «ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς; ἂν τινῶν δὲ κρατῆτε, κεκρατῇνται». Εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως ἀποδεικνύεται ἡ ἐκχειρίσις τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῦ συγχωροῦνται ὅλαι αἱ ἁμαρτίαι. αἱ ὁποῖαι διεπράχθησαν μετὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ἰδοὺ! πὼς μακαρίζει ὁ Προφητὰν Δαβὶδ, ὅσους ἠξιώθησαν νὰ προσέλθουν εἰς τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως καὶ νὰ τύχουν, τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ: «Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι». Ὁ δὲ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ κῆρυξ τῆς μετάνοιας καὶ ἐγγυητὴς τῶν ἁμαρτωλῶν λέγει: «ἁμαρτία τραῦμα, μετάνοια φάρμακον».

Πόσαι ψυχαὶ ἐσώθησαν διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετάνοιας καὶ ἐξομολογήσεως! Πόσοι ἁμαρτωλοὶ ἠξιώθησαν νὰ καθαρθῶν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀρετῆς διὰ τῆς ἐξομολογήσεως. Ἀναριθμητοί, ἀληθῶς! Ἡ ἐξομολόγησις καθαρῇ τὴν ψυχὴν, λαμπρύνει τὴν διάνοιαν, ἐνδυναμώνει πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν νέκρωσιν τῶν παθῶν, δημιουργεῖ συναίσθημα ταπεινώσεως, καθ' ὅτι τὴν ψυχὴν ἐλευθέρων ἀδυναμιῶν καὶ τὴν συνείδησιν ἡσυχον καὶ δίδει πτερὰ εἰς τὸν ἐξομολογούμενον διὰ τὰς πετάξεις ὡς ὑψηλῆς δεξιᾶς καὶ νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν γυνίων καὶ τῶν χαμερπῶν.

Εὐτυχεῖς, τῷ ὄντι, ὅσοι ἠσθάνθησαν τὴν ἀξίαν τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως! Εὐτυχεῖς ὅσοι εἰς αὐτὴν προσφεύγουν, ὡς ἁμαρτήσουν καὶ λυπήσονται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον! Εὐτυχεῖς καὶ πανευδαίμονες, ὅσοι κατὰ τὰς ἐπιθανάτιους τῶν στιγμῶν ἀποσπῇ πτόν τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν τῶν πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ ἀπέρχονται εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἀπηλλαγμένοι τῆς ἁμαρτίας!!

Ἀς καταφεύγωμεν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν, ὡς ἁμαρτάνομεν. Ἀς προστρέχωμεν εἰς τὸ πνευματικὸν ἱατρεῖον, ἐφόσον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, διότι, καθὼς λέγει ὁ Ἱερὸς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «οὐκ ἔστι τοῖς ἀπελθοῦσιν ἐν Ἀδου ἐξομολόγησις» συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς ἐνταῦθα βίον καὶ ζωὴν».

Ὁ δὲ Οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς ἀποφαίνεται: «οὐ δεῖ καιρὸν ἀναμένειν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ διορ-

θώσει, διὰ τὸ ἀσφαλὲς μὴ ἔχειν περὶ τὴν αὔριον· πολλὰ γὰρ πολλοὶ βουλευσάμενοι τὴν αὔριον οὐ κατέλαβον».

Ἄς μὴ ἀναβάλωμεν τὴν πνευματικὴν μας διόρθωσιν, ἅς μὴ προφασιζόμεθα προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἅς μὴ δικαιολογῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ διὰ τὴν παραμικροτέραν ἁμαρτίαν μας, ἀλλ' ἅς σπεύδωμεν πρὸς τὸ πνευματικὸν ἱατρεῖον, τὴν ἐξομολόγησιν, τώρα, ὅπου εἴμεθα εἰς τὴν παρουσίαν ζωὴν, διότι: «οὐδεὶς μετὰ τὸ λυθῆναι τὴν πανήγυριν πραγματεύεται». Ἄν ποθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ θεραπεύσωμεν τὰς ψυχὰς μας ἐκ τῆς παραλυσίας τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἀκούσωμεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν δευτέραν καὶ φρικτὴν Αὐτοῦ παρουσίαν «εὐ δοῦλε ἀγαθέ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου», ἅς προστρέχωμεν εἰς τοὺς Πνευματικούς Πατέρας καὶ ἅς ἐξομολογούμεθα εἰλικρινῶς ἀκούοντες παρ' Αὐτῶν, ὡς ὁ Παράλυτος τὸ «τέκνον, ἀφένωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι», τοῦ ὁποίου οὐδὲν γλυκύτερον εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τῆς παρούσης ζωῆς.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ Ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει σήμερον, εἰς τὸ μέσον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἰς προσκύνησιν καὶ μᾶς προσκαλεῖ ὅλους νὰ τὸν ἀσπασθῶμεν εὐλαβῶς, ὅπως λάβωμεν δύναμιν, ὡς διαπλέοντες τὸ μακρὸν καὶ μέγα πέλαγος τῆς νηστείας καὶ ὅπως ἐξαγνισθῶμεν καὶ καθαρθῶμεν δι' Αὐτοῦ, ἵνα προσκυνήσωμεν ἀξίως τὰ ἅγια καὶ πάνσεπτα πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰσελθῶμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς λαμπροφύρου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σήμερον ἀναγινωσκομένη Εὐαγγελικὴ περικοπή ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου παρέχει ἐκ παραλλήλου ἐπίκαιρον διδασκαλίαν, διότι προτρέπει εἰς πνευματικούς ἀγῶνας καὶ διαζωγραφίζει κατὰ θαυμάσιον τρόπον τὴν ἀξίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς ἀρ' ἑνός, καὶ τὴν ματαιότητα τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων ἀφ' ἑτέρου. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἀπαντας ἀνεξαιρέτως· τὰς ἀνθρώπους προσκαλεῖ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ χωρὶς νὰ ἐξαναγκάσῃ τινὰ εἰς τοῦτο παραινεῖ πρὸς τὴν αὐταπάρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξασφαλίζει κανεὶς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του καὶ τονίζει, ὅτι οὐδὲν τῶν ἐπὶ γῆς· ἀγαθῶν εἶναι ἴσης πρὸς τὴν ψυχὴν ἀξίας ἢ ἀξίον ἀντάλλαγμα αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἐπιβάλλει ὡς καθήκον εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ διακηρύττουν τὰς θείας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθείας ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ καταδεικνύει τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς θείας αὐτοῦ δόξης. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἰδοὺ, τί ζητεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν: νὰ ἀπαρνηθοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν νὰ ἄρουν τὸν σταυρὸν αὐτῶν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἀλλὰ τί ἐστὶν αὐταπάρνησις ὑπὸ

ἔννοιαν καθαρῶς χριστιανικὴν;

Εἰς ὅλους μας εἶναι γνωστὸν, πὼς ὁ ἴδιος ὁ Θεομιουργὸς ἐνεφύτευσεν εἰς τὰς ψυχὰς μας τὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς. Καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη εἶναι αἶσθημα καθολικόν, τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Αὐτὴν ἄλλως τε τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας λαμβάνει ὁ Θεὸς ὡς μέτρον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ αὐταπάρνησις, περὶ ἧς λόγον ποιεῖται τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον, τί νόημα ἔχει; ἡ μᾶλλον δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ καταστρέφει τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγάπην; ἡ χριστιανικὴ αὐταπάρνησις μὲν συνίσταται εἰς τὴν τοποθέτησιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ὑπεράνω τῆς ἀγάπης τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ἐγωιστικὴν λατρείαν τοῦ ἰδίου ἐγώ, νὰ ἀμελή καὶ καταφρονῇ τῶν ἐπιγέων καὶ νὰ μὴ ἐνδίδῃ εἰς τὰς ἀλόγους ἐπιθυμίας καὶ ὁρᾶξεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀπαρνηθῇ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τὴν λαίμαργον ἀπόλαυσιν τούτων, ὀφείλει νὰ λάβῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος κατέλιπεν ἑαυτὸν ὑπόδειγμα καὶ τύπον τελείας αὐταπαρνήσεως, θυσιασθεὶς καὶ σταυρωθεὶς χάριν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃ ὁ χριστιανός, προκειμένου νὰ μὴ ἀποπλανηθῇ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἢ διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του; Εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ ἀντίκηται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μία τοιαύτη συμπεριφορὰ τοῦ χριστιανοῦ λεπτή, εὐγενής, ἀνθρωπιστικὴ, ἀνωτέρα καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ὁ Χριστὸς ἐξ ἄλλου δὲν μᾶς ἀπαγορεύει νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς υγείας ἡμῶν καὶ περὶ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀπαραιτήτων, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ μᾶς καταπνίξῃ τὴν διεστραμμένην ἐκείνην ἀγάπην τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ ὁποία μᾶς ἀποπλανᾷ ἀπὸ τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἄνευ τῆς αὐταπαρνήσεως εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ κατέρθωσις τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἀρετὴ ἀπαιτεῖ πολλὰς θυσίας. Καὶ τὰς θυσίας αὐτὰς μόνον ἐν τῇ αὐταπαρνήσει δυνάμεθα νὰ τελέσωμεν.

Ἡ αὐταπάρνησις εἶναι ἡ νίκη τῆς ἁμαρτίας, ἡ τελεία ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις καὶ ἐπιθυμίας καὶ ἡ τελεία ὑποταγὴ εἰς τὸ θεῖον θέλημα. Ἡ αὐταπάρνησις συνίσταται εἰς τὴν νὰ θανατώσῃ ὁ χριστιανὸς τὸ ἐμφωλεῦον θηρίον τῆς ἁμαρτίας τὸ ἐν αὐτῷ καὶ νὰ ὑποταχθῇ ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ χριστιανικὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται ἐπὶ τῇ αὐταπαρνήσει. Ἐὰν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ διεπνέοντο ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες τῆς γνησίας, χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἐπεδίωκον νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸ πιστῶς εἰς τὴν ζωὴν των, ἡ χριστιανικὴ κοινωνία θὰ ἦτο ὡς μία οἰκογένεια, πάντες θὰ ἐθυσιάζοντο προθύμως χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ ἡ ζωὴ θὰ μετετρέπετο εἰς ἐπίγειον πα-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΛΙΟΥ, ΑΠΑΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ

Αἱ λέξεις Οὐνία ἢ Οὐνίτης, προέρχεται ἐκ τῆς Πολωνολατινικῆς λέξεως Οὐνία (Uнія), ἡ ὁποία σημαίνει τὴν ἔνωσιν, ἐχρησιμοποιήθη δὲ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπου οἱ Ἰησοῦται συνέλαβον καὶ ἐφήρμοσαν σχέδιον διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ λέξις λοιπὸν Οὐνία ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς τὴν προσπάθειαν τῶν Παπικῶν πρὸς ἔνωσιν τῶν Ὁρθοδόξων μετ' αὐτῶν, ἡεῖς προσπάθεια ἐπεξετάθη ἀργότερον εἰς τοὺς Κόπτας, τοὺς Νεστοριανούς, τοὺς Χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, τοὺς Μαρωνίτας καὶ γενικῶς εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι δὲν ἠκολούθουν τὸν Πάπαν. Ἡ λέξις Οὐνία σημαίνει, ὡς ἐλέχθη, τὴν ἔνωσιν, ἡ ὁποία βεβαίως εἶναι λίαν ἐπιθυμητὴ καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἡ νοῦντο αἱ Ἐκκλησίαι. Ἀλλ' εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δὲν πρόκειται περὶ εἰλικρινοῦς καὶ πραγματικῆς προσπάθειας ἐνώσεως, ἀλλὰ περὶ προσχηματος τοῦ Πάπα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς κατ' ἀρχὴν ἀναγνωρίσεως τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα καὶ ὁρισμένων ἄλλων βασικῶν κακοδοξιῶν του, καὶ τῆς μετέπειτα, εἰς τὰς ἀκολουθούσας γενεάς, βαθμιαίας ἀπορροφήσεως πρὸς πλήρη ἐκλατινισμόν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Οὐνίαν. Ἦδη αὐτὸ συνέβη μετὰ τοὺς Μαρωνίτας τοῦ Λιβάνου, οἱ ὅποιοι ἠνώθησαν ὡς Οὐνίται κατ' ἀρχάς μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἥδη δὲ ἔχουν σχεδὸν ἐκλατινισθῇ, ὥστε δυσκόλως νὰ δύναται κανεὶς νὰ τοὺς ὀνομάσῃ Μαρωνιτινίτας, ἐπειδὴ εἶναι πλέον καθαροὶ Λατῖνοι, ἀκριβεῖς Παπικοὶ ὡς πρὸς τὴν πίστιν των, διατηροῦντες μόνον τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μαρωνίτου. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ μετὰ τοὺς ὀλίγους Ἕλληνας Οὐνίτας.

Οἱ Παπικοὶ ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς τὰς λέξεις «Οὐνία» καὶ «Οὐνίτης», τοῦτο δὲ, διὰ τὸν λόγον διὲν ἡ προπαγανδιστικὴ αἵματηρὰ καὶ ἀντιχριστιανικὴ δρᾶσις τῆς Οὐνίας εἶναι γὰρ ὡστὴ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἡ γνῶσις δὲ τῆς τοιαύτης δρᾶσεώς της καθιστᾷ προσεκτικούς καὶ λίαν ἐπιφυλακτικούς τοὺς μὴ Παπικούς Χριστιανούς, γεγονός δὲ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμοῦν οἱ Παπικοί, διότι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἀλιεύσουν τὰ θύματά των. Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ Οὐνίται ὀνομάζονται ἑαυτοὺς «Ἑλληνορρυθμοὺς» ἀπὸ τὴν διατύπωσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν οἱ Ἰησοῦται εἰπόντες: «Ἐνωσις ὡς πρὸς τὴν πίστιν, διαφορὰ ὡς πρὸς τοὺς ρυθμούς». Διὰ τῆς

λέξεως «ρυθμός» μεταφράζεται ἡ Λατινικὴ λέξις Ritus, ἡ ὁποία δηλοῖ τὰς διαφορὰς ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις μιᾶς Ἐκκλησίας καὶ πρὸ παντὸς τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν. Καλοῦντες λοιπὸν οἱ ἐν Ἑλλάδι Οὐνίται ἑαυτοὺς Ἑλληνορρυθμοὺς, ποιοῦν τοῦτο διὰ παραπλανητικούς σκοπούς.

Ἡ ἐμπρακτος ἐφαρμογὴ τῆς Οὐνίας ἤρχισεν ἐν Πολωνίᾳ ἀπὸ δύο Ἰησοῦτας ὀνομαζομένους Ποσσεβίν (Possevin) καὶ Σκάργκα (Scarga). Οὗτοι βασιζόμενοι εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Λατερανοῦ (1215), εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον οἱ Λατῖνοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, καὶ εἰς τὴν Βούλλαν τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Δ' (1254), συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἐπετρέπετο ἡ τήρησις τῶν ἐθίμων τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς καὶ ἡ χειροτονία εἰς ἐπισκόπους ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι θὰ συνεφώνουν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ἐθίμων τῶν Ὁρθοδόξων, ἔδесαν διὰ πρώτην φοράν εἰς ἐφαρμογὴν ἐπὶ Σιγισμουνδου Γ', βασιλέως τῆς Πολωνίας, τὸ τελειοποιημένον σχέδιον τῶν περὶ τῆς Οὐνίας. Ὁ Βασιλεὺς Σιγισμουνδος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν (1587), ἦτο δὲ ἀρκετὰ νέος διὰ νὰ καταλάβῃ πού θὰ ὡδήγει τὴν Πολωνίαν ὁ ζῆλος του διὰ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, τὸν ὁποῖον ἐξέτρεφον οἱ δύο ἀναφερθέντες Ἰησοῦται. Ἐπείσθη λοιπὸν νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν διὰ νὰ ἐνώσῃ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Πολωνίας μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ πείσῃ μερικοὺς ἐπισκόπους καὶ τινὰς εὐγενεῖς, παρεκάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κιέβου, ὅστις ἐκάλεσε σύνοδον τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου εἰς τὴν Βρέστην τῆς Λιθουανίας, παρουσιάσας κατ' αὐτὴν τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐνώσεως μετὰ τῆς Ρώμης καὶ τὰ πλεονεκτήματα ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνώσεως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Κράτος. Ἡ πρότασις αὕτη ἔσχεν ἀπήχησιν εἰς τοὺς κληθέντας, ἀλλὰ προεκάλεσε μεγίστην ἀντίδρασιν μεταξὺ τοῦ λαοῦ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κατανοηθῇ ὅτι διὰ τίνα χρόνον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμένωνται ἀποτελέσματα. Ἀκολουθῶς ὁ Βασιλεὺς ἐδείκνυνεν ἐνεργῶς πλέον τὴν συμπάθειάν του πρὸς τοὺς Φιλοπαππικούς καὶ τὴν ἀντιπάθειάν του πρὸς τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰ πάτρια. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο Ἰησοῦται ἐκινήθησαν δραστηρίως καὶ ἐκέρδισαν καὶ ἄλλους ἐπισκόπους ὑπὲρ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἀπόψεων των. Μετὰ τὴν προσηγηθεῖσαν ἐργασίαν καὶ ὅτε ἐθεωρήθη ὅτι ὥριμασε τὸ πρᾶγμα, συνεκλήθη δευτέρα σύνοδος τῇ 24 Δεκεμβρίου 1594 εἰς τὸν αὐτὸν τῆς προουγουμένης τόπον. Εἰς τὴν σύνοδον αὐτὴν ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ οἱ δύο Ἰησοῦται. Μετὰ ἀπὸ συζητήσεις, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ τινες ἐπισκοποι συνεφώνησαν ἐπὶ τοῦ σχεδίου ἐνώσεως τὸ ὁποῖον εἶχε προταθῇ ἐν τῇ ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδῳ (1439). Οὕτως ἀνεγνωρίσθη τὸ Filioque καὶ τὸ «πρωτεῖον» τοῦ Πάπα. Πάντως ἀντίστησαν τελεσφόρως ὑπὲρ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς χρήσεως τοῦ Τυπικῶ καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας ὡς ταῦτα ἦσαν παραδεδομένα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Δύο ἐπισκοποι ἐστάλησαν

ράδειςον. Ἄς ἐνστερνισθῶμεν τὴν αὐταπάρησιν. Ἄς ἄρωμεν ἀγογγύστως τὸν σταυρὸν τῶν θλίψεων, καὶ ἃς ἀκολουθήσωμεν μετὰ πόθου τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἰδοὺ, ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα μετὰ τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα ῥήματα:

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

ΠΕΡΙ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς διατήρησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀκεραίας καὶ ἀδιαβλήτου τῆς δογματικῆς ἐνότητος, νομοκανονικῶς ἐπιβεβλημένη, συνοδεύεται ἐξ ἐτέρας τοιαύτης, ἐξ Ἰσου σεβαστῆς καὶ ὁμοιοτρόπως ἐπιτεταγμένης.

Αὕτη εἶναι ἡ κατατείνουσα πρὸς διατήρησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἰσχυρᾶς καὶ ἀκλονήτου τῆς κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας ὑπὸ τὴν νομίμως ἀνεγνωρισμένην Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν. Ἡ ἠθελημένη ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας, ἐπιχειρουμένη ἐκ λόγων διαφωνίας περὶ ἀντικείμενα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἦττον σπουδαία ἢ περὶ ὠρισμένα, διοικητικῆς ἢ κανονικῆς φύσεως, ζητήματα ἰάσιμα, διὰ τῆς αὐθαιρέτου ἰδρύσεως ἰδίας, ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοδιοικουμένης, Ἐκκλησίας, συνιστᾷ τὸ κανονικὸν ἀδίκημα τοῦ σχίσματος. Ὁρος ἀπαραίτητος πρὸς ὑπόστασιν τοῦ ἀδικήματος εἶναι ἡ ἐκ προθέσεως ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας.

Διαπραττομένη :

Ὑφ' ἐνὸς ἢ πολλῶν, ὑπαγομένων κανονικῶς

εἰς Ρώμην καὶ ἀνήγγειλαν τὰς ἀποφάσεις εἰς τὸν Πάπαν Κλήμεντα Η'.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δύο ἐπισκόπων εἰς Πολωνίαν ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε διαταγὴν, τῷ 1596, νὰ συγκληθῇ σύνοδος διὰ νὰ διακηρύξῃ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῆς Ρώμης. Ἡ σύνοδος συνήλθεν ἀμέσως εἰς τὴν Βρόστιν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Κιέβου μετ' ἄλλων ἱεραρχῶν, οἵτινες ἦσαν ἐπὲρ τῆς ἐνώσεως ἔκαμαν τὴν διακήρυξιν τῆς ἐνώσεως καὶ ἀπηύθυναν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἀντίθετος μερίς, συμπεριλαμβάνουσα κληρικούς καὶ εὐγενεῖς, μετὰ τὸν Κωνσταντινὸν Ὁστρούγκην ἐπὶ κεφαλῇς ἔκαμε δημοσίαν διαμαρτυρίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδοκίμασαν τὰ γενόμενα, διεκήρυξαν δὲ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν τῆς χώρας καὶ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ ἀνεγνωρισμένη κορυφή τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Βασιλεὺς Σιγισμουῦνδος ἡγεῖρε φοιτητὸν κατὰ τῶν μὴ συμμεσφωθέντων καὶ ἀκολουθούντων τὰς ὡς ὠνόμαζον, «Ἑλληνικὰς κακοδοξίας». Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διωγμοῦ ἦτο ἐμφύλιος πόλεμος, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ αἷμα ἔρρευσε ποταμηδόν. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐφρονεύοντο, ἐξωρίζοντο, ἐκακοποιούντο, οἱ δὲ ναοὶ καὶ αἱ μοναὶ τῶν περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῶν Οὐνιτῶν. Ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος, λόγῳ τῆς παρεμβάσεως τοῦ Πάπα διὰ τῆς Οὐνίας, ἐξήρθησαν τὸσον τὴν Πολωνίαν, ὥστε δὲν κατώρθωσεν αὐτὴ νὰ συνέλθῃ μέχρι σήμερον. Ἡ Οὐνία λοιπὸν εἶχε καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Νοτιοδυτικῆς Ρωσσίας, τὰ ἴδια δὲ εἶχε καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

(Συνεχίζεται)

καὶ διοικητικῶς εἰς Αὐτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐκ τῶν μετ' ἄλλων ὡς αὕτη συγκροτουσῶν τὸ Ἀνατολικὸν Ὁρθόδοξον Κλήμα, ἐρίζοντων καὶ διαφωνούντων περὶ ζήτημα ἰάσιμον, ἀναγόμενον εἰς τὴν κανονικὴν ἢ διοικητικὴν εὐταξίαν ἢ περὶ θέμα ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἦττον σπουδαῖον (schisma purum), οὐχὶ δὲ τοιοῦτο ἔριδος περὶ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν (schisma haereticum).

Ἐπιχειρουμένη : Δι' ἀπαρνήσεως τῆς νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως καὶ αὐθαιρέτου ἰδρύσεως ἰδίας, ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοδιοικουμένης, Ἐκκλησίας, ἢ διὰ προσχωρήσεως ἐκ τῆς νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως εἰς τὴν αὐθαιρέτως ἰδρυθείσαν, ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοικουμένην, ὡς σχισματικὴν δὲ καταδικασμένην, Ἐκκλησίαν. Ὅθεν, ἡ ἠθελημένη ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑφισταμένης κανονικῆς ἐνότητος καὶ εὐταξίας ἐκ λόγων ἔριδος καὶ διαφωνίας περὶ διοικητικὸν ἢ κανονικὸν ζήτημα ἰάσιμον ἢ θέμα ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἦττον σπουδαῖον, ἀποτελοῦσα τὸ στοιχεῖον τοῦ δόλου τοῦ δράστου ἐν ιδιότητι ὑποκειμενικοῦ χαρακτήρος τῆς συμπεριφορᾶς, ὡς ἄνω ἔργῳ ἐκδηλουμένη, συνιστᾷ τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀδικήματος τοῦ σχίσματος. Ὁ κηρυσσόμενος ἐνοχος, διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος τοῦ σχίσματος τιμωρεῖται :

Κληρικὸς ὢν, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως. Σχισματικοῖς δὲ συνευχόμενος διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως καὶ τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ.

Λαϊκὸς ἢ Μοναχὸς τυγχάνων, διὰ τῆς ποινῆς τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ.

Ὁ αὐτός, κηρυχθεὶς ἐνοχος διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τούτῳ, δὲν κατατάσσεται ἐν τῷ ἱερῷ Κλήρῳ. Λάθρα δὲ καὶ δολίως εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ, ἀποκρύψας τὸ ἐγκλημα ἢ ἐξομολογηθεὶς τοῦτο πρὸ τῆς χειροτονίας, ἀποκαλυφθεὶς καὶ κατηγορηθεὶς ὡς προσημαρτηκῶς διαγωγῇ προαχθεὶς, διὰ τὸ ἀνεπίληπτον τῆς ἱερᾶς καταστάσεως εὐθὺς καθαιρεῖται παντελῶς.

Π Ε Ν Θ Η

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, 8ην τοῦ Μαρτίου ἔ. ἔ. ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Φιλοθέης τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τῆς μεταστάσεως πρὸς Κύριον Αἰκατερίνης Παπαγγελῆς.

Ἡ ἄφ' ἡμῶν ἐκδημήσασα ἐν Χριστῷ ἀδελφή, ὑπῆρξε πρότυπον ἀρετῆς καὶ αὐταπαρνήσεως, πολυτάλως ἐξυπηρετήσασα τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ θυσιασθεῖσα ἐπὲρ εὐγενῶν σκοπῶν. Ἡ προθυμία καὶ ὁ ἀκάματος ζήλος τῆς νὰ παρακολουθῇ τὰς ἀγωνίας καὶ πάσας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ πρωτοστατῇ εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ ἔργα θὰ μείνουν πάντοτε ζωηρὰ καὶ ἀνεξίτηλα εἰς τὴν μνήμην ὅλων. Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη !

Ο ΕΦΕΤΕΙΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΟΡΤ

Μετά πάσης μεγαλοπρεπείας και επίσημότητος ἐγένετο τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν 9[3] 1964 ἡ τελετὴ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Αἶθουσαν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων. Πολὺ ἐνωρίτερον πρὸ τῆς καθορισθείσης ὥρας τὰ πλήθη τῶν πιστῶν εἶχον κατακλύσει τὴν ἐν λόγῳ αἶθουσαν καὶ τὰ πρόσωπα πάντων κατηυγάζοντο ἀπὸ μίαν ὑπερτάτην χαράν, προφανῶς προερχομένην ἐκ τοῦ διακαοῦς ζήλου καὶ τῆς φλογερᾶς ἀγάπης πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἧς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἑωρτάζοντο οἱ περιφανεῖς θρίαμβοι τῆς νίκης.

Μετά τὴν ἀφίξιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου καὶ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνοιο κ.κ. Γερωντίου, ἤρχισεν ἡ ἑορτὴ εἰς τὰς 4 μ.μ.

Ἡ ἐναρξὶς ἐγένετο διὰ προσευχῆς καὶ ὑπερόχων ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, οὓς ἔψαλαν οἱ πλέον καλλίφωνοι τῶν ἱεροψαλτῶν ἡμῶν. Τὸ κεντρικώτερον σημεῖον τῆς ἑορτῆς ἀπετέλεσεν ἡ ἀπαγγελτοῦ πανηγυρικοῦ λόγου τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου.

Ἰδοὺ ὁ λόγος ὁ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου :

Πρωτοφανὴς καὶ αἰγλήεσσα ἐπέλαμψε πάλιν σήμερον ἡ κλεινὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμέρα, καθ' ἣν φαιδρῶς ἑορτάζομεν καὶ μεγαλοπρεπῶς πανηγυρίζομεν τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, καθ' ὅλων τῶν πολεμίων τῆς καὶ μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος συγκαλοῦμεν ἅπαν τὸ πλῆρωμα τῶν ὀρθοδόξων, ὅπως εὐφρανθῇ πνευματικῶς καὶ δέξῃ ἀναπέμψῃ τῷ μεγάλῳ Θεῷ τῷ τῇ Ὁρθόδοξον πίστιν σώσαντι ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς ἀσεβείας καὶ τῶν ἱρέσεων.

Ὅποια πνευματικὴ ἀγαλλίασις! ὅποια αἰσθήματα χαρᾶς ἀφάτου καὶ εὐγνωμοσύνης ἀπεριόριστου διεγείρονται

κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην συνάθροισιν εἰς τὰς ψυχὰς πάντων ἡμῶν ἀναμνησκομένων τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ θριαμβοῦ αὐτῆς καθ' ὅλων τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου, ἐκ μέσου τῶν ὁποίων ἐξῆλθε νικῶσα καὶ ἐφύρουσα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτοῦ αὐτῆς : «καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς».

Ἀληθὲς καὶ πανθομολογούμενον τυγχάνει, ὅτι ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἡμῶν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἡ ἁμωμος νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ὁ στῦλος οὗτος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, ἀνέκαθεν ἐπολεμήθη δεινῶς, ἐδιώχθη πανταχόθεν, διῆλθε κρισίμους καὶ δυσχερεῖς περιστάσεις, ἐν τῇ μακρᾷ τῶν αἰώνων σειρᾷ, συνήντησε τρομερὰ ἐμπόδια καὶ λυσσώδη ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν ποικιλονύμων ἐχθρῶν τῆς, ὡς τοῦτο ἀλλοῖστα μαρτυρεῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὁ πλέον ἱψευδὴς καὶ ἀμερόληπτος κριτὴς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων.

Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδόξου, Ἐκκλησίας ἐξ αὐτῆς

Ἐν τμήμα τῆς πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ εὐσεβὲς πλῆρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας διδο

ΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

τῆς συστάσεώς της ὑπῆρξεν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀγωνιστική, καθότι ἀπέβλεπεν εἰς τὴν νίκην κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τὴν καταπολέμησιν παντὸς ὅ,τι ἀπέβλεπεν νὰ πλήξῃ τὸ θεῖον ἔργον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Σημειωτέον, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν περιορίζετο μόνον εἰς τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν μετέδοσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰ ἔθνη, ἀλλὰ καὶ ἠγωνίζετο κρατερῶς, ὥπως προφυλάξῃ καὶ περιφρουρήσῃ τὴν γνησιότητα τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ Ὁρθόδοξου πίστεως.

Αἱ κατὰ καιροὺς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συγκροτηθεῖσαι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι δὲν ὑπῆρξαν μόνον τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἠρμήνευσεν ἀλαθῆτως τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα δι' ὧν Αὕτη ἠγωνίσθη κατὰ τῶν αἵρεσιάρχων, ἐπολέμησε τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀποπειράς των πρὸς διαστροφὴν τῆς γνησιότητος τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ λατρείας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἥτις ἐστὶ εἰς λάμπων πολιτισμὸς καὶ ἡ νίκη κατὰ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κακοῦ, ἡ ἀκτινοβολία τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ δόξα τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ φῶς τῆς καθοδηγήσεως ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς κατόπιν σκληρῶν ἀγώνων καὶ ἀφαντάσιων θυσιῶν εἰς ἡγετικάς πρᾶσιν καὶ ἐξήγησε τρόπαια νίκης κατὰ τῶν δυσσεβῶν καὶ τῆς κακοδοξίας.

Μία ἐκ τῶν δεινότερων καὶ χαλεπότερων τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας περιστάσεων ὑπῆρξε καὶ ἡ τῆς εἰκονομαχίας τοιαύτη, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν αὕτη οὐχὶ μόνον σῶα καὶ αἰνῆς, ἀλλὰ καὶ νικῶσα καὶ θριαμβύουσα.

Υπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη κατετάραξαν καὶ κατέθλιψαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ ἀπαίσιοι εἰκονομάχοι καὶ ἐφαντάσθησαν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐξήλειψαν διαπαντὸς ἐκ τῶν καρδιῶν τῶν πιστῶν τὸ πρὸς τὰς ἁγίας εἰκόνας ὀφειλόμενον σέβας.

Σκοπὸν εἶχον οἱ δυσσεβεῖς ἐκεῖνοι αἵρεσιάρχαι

ν' ἀνατρέψωσι τῆς ἐν σάρκει οἰκονομίας τὸ μέγα καὶ ἀπόρητον μυστήριον καὶ πᾶσαν τὴν θεῖαν διδασκαλίαν τοῦ εὐαγγελίου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀρχὴν ποιούμενοι ἀπὸ τῶν ἁγίων καὶ πανσέπτων εἰκόνων, δι' ὧν ἐξ ἀποστολικῆς παραδόσεως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κοσμεῖ τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς της, καὶ ὧς σεβόμενοι τιμητικῶς διὰ τοῦ ἀσπασμοῦ, τιμῶμεν τὰ πρωτότυπα τῶν εἰκονιζομένων ἁγίων, οἵτινες τῷ Θεῷ ἐδῆρστησαν καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τιμῆς ἠξιώθησαν.

Ἀλλὰ τίς δύναται ν' ἀντιπαραταχθῇ πρὸς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ; ἢ ποῖος ἠμπορεῖ νὰ καταλύσῃ ἔργον, ὅπερ αὕτη ἡ κραταιὰ καὶ παντοδύναμος χεὶρ τοῦ ὑψίστου ἐθεμελίωσεν ἐπ' εὐεργεσίᾳ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἄλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας, ὁ ποιή-

τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων.—Οἱ εὐλαβέ-
τοτε τὸ παρὸν εἰς πᾶσαν ἑορταστικὴν ἐκδήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

σας μεθ' ἡμῶν ἔλεος καὶ καλέσας ἡμᾶς ἐν ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. Αὐτὸς ὡς Πανάγαθος, δοκιμάσας τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας τὴν σταθερότητα καὶ δείξας οὕτω τοῖς ἀπιστοῦσι καὶ μυρία ὅσα ἐπινοοῦσι καταθλιπτικά μέσα πρὸς κατάλυσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς, ὅτι οὐδαὶς ἀντιστῆναι δύναται τῷ βουλήματι αὐτοῦ, ἤγειρεν ἐπὶ τέλους κέρας σωτηρίας καὶ ἀναπαύσεως τῷ πιστῷ Αὐτοῦ λαῷ, ἀποδοὺς τὴν εἰρήνην τῇ Ἐκκλησίᾳ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἀνθρώπων διὰ μιᾶς γυναικὸς, τῆς εὐσεβοῦς βασιλίσσης Θεοδώρας.

Οὕτω λοιπὸν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς θεοσεβοῦς ταύτης βασιλείας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μιχαὴλ τοῦ αὐτοκράτορος, Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου, ἐγένετο ἡ ἀναστήλωσις τῶν Ἀγίων εἰκόνων, ἐν ἔτει σωτηρίου 842 καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἣτις ἔκτοτε ἐκλήθη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγ. ὡ. τ. αὐτῇ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, παρισταμένων ἐν τάξει τῶν ἱερῶν καὶ λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου καὶ παντὸς τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μετὰ τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων ἀνευφήμησε μὲν καὶ ἐμακάρισε τοὺς αἰωνίας μνήμης τυχόντας ὁρθόδοξους ἱεράρχας καὶ αὐτοκράτορας καὶ ἀνεκήρυξεν ἐν εὐλογίαις πάντας τοὺς ἐξ ὑπαρχῆς ὁρθῶς περμαχθέντας εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας δόγματα, παρέδωκε δὲ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι πάντας τοὺς προκατάρξαντας τῶν αἱρέσεων καὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας λυσήσαντας.

Τούτων τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τούτων τῶν μεγίστων θριάμβων, οὓς πανευκλεῶς καὶ πανενδόξως ἤρατο ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν ἀνάμνησιν ἐπιτελοῦμεν σήμερον καὶ ὑπὸ ἐνθέου συγκινήσεως καὶ κατανύξεως συνεχόμενοι συνθριαμβεύομεν μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὸ εὐγενὲς γνῶρισμα νὰ ἀνῆκωμεν.

Αὕτη ἐστὶν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἣτις ἀφ' οὗ κέκτηται τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθείας καὶ ἀφ' οὗ ἔχει τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, παραμένει πάντοτε βράχος ἀκλόνητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται οὐδὲ καθ' ἐλάχιστον νὰ κινήσωσι οἱ αἱ τρικυμῖαι, οἱ αἱ καταιγίδες καὶ θύελλαι, οἱ οἱ τρομεροὶ καταρράκται, οὓς μετὰ δαιμονίου πατάγου ἀτειλετικῶς παρουσιάζουσιν οἱ ὑετοὶ τοῦ βίου.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ αὐτὸ ὑπομνηστικῶς ἡμῖν σήμερον ἡ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμέρα.

Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ πίστις καὶ Ἐκκλησία σπαρείσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σπορέως αὐτῆς, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εὐρέθη ἐν μέσῳ ζιζανίων μυρίων ὑφ' ὧν συνεπύλετο. Τὰ ζιζάνια ταῦτα ἠδὲξήθησαν καὶ σκληρυνθέντα κατετίρωσκον τὴν ἐκκλησίαν. Ἦτο ἀδύνατον ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος διάβολος νὰ μὴ διαβάλλῃ ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ οὕτως ἤρξατο ὁ μεταξὺ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους πόλεμος, ὅστις διήρκεσεν ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους αἰῶνας, καθ' ὃν ποταμὸν ἔρρευσεν τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως ὑπὸ τὰ φρικτότερα κολαστήρια καὶ διὰ τοῦ πολέμου ἐκείνου ἡ μὲν ἀλήθεια ἐκραταιώθη καὶ ἐθριαμβεύσεν,

τὸ δὲ ψεῦδος συνετρίβη καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν πρῶτον ἐκείνον αἱματηρὸν καὶ μαρτυρικὸν τῆς ἀληθείας θρίαμβον καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ πόλεμος προϊόντος τοῦ χρόνου ἡγέρθη βραδύτερον ἐσωτερικὸς ἐν αὐτῇ τῇ ἐστίᾳ τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν, οἵτινες ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάχνων τῆς ἐκκλησίας ἐξεληθόντες κατεπολέμησαν παντοίοις τρόποις τὴν εὐσέβειαν, λαλοῦντες διὰ ῥαμμένα καὶ προσβάλλοντες τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς πίστεως.

Οὐχ ἦτον ὅμως πάντες οἱ δεινοὶ τῆς Ἐκκλησίας πολέμοι οὐδὲν ἰσχυσαν κατ' αὐτῆς. Καὶ οὐ τῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προβάλλει πάντοτε ὡς ῥόδοι ἀμάραντον καὶ εὐώδεις καὶ διὰ μέσου αἰώνων, ἀνεξαντλήτων εἰς ἐπιεσόδια κινδυνώδη καὶ καταδιώξεις ἀπειραρίθμους, παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς σήμερον τὴν μετ' αὐτῆς Ὁρθοδοξίας σημαίαν μετὰ τὰ ἀνολοίωτα καὶ ἀσπίλα ἀποστολικά δόγματα.

Ἀλλὰ μήπως καὶ κατὰ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας τοῦ ὑπερμεσοῦντος 20οῦ αἰῶνος ἔπαυσαν νὰ ὑφίστανται οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; μήπως δυνάμεθα νὰ καυχθῶμεν μετὰ παρησίας, ὅτι τοῦλάχιστον ἡ Ἑλλάς, ἡ φιλότιμη ἡμῶν πατρίς, ἔχει καὶ κρατεῖ ἐν τοῖς κόλοις αὐτοῖς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὑπὲρ ἧς τοιοῦτοι ἀγῶνες ἐγένοντο καὶ τοσαῦτα αἵματα ἐχύθησαν; δυστυχῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διδρσεται καὶ σήμερον κρίσιμους περιστάσεις καὶ καταπολεμεῖται ἀμειλίκτως ὑπὸ τῶν διαφόρων πολεμίων τῆς. Διώκεται καὶ πολεμεῖται καὶ ἐμμέσως καὶ ἀμέσως.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲν, ἀντιμετωπίζει καὶ δέχεται τὰ πυροφόρα βέλη, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτῆς ἐκτοξεύουσιν οἱ αἱρετικοὶ: εἴτε Καθολικοί, εἴτε Διαμαρτυρόμενοι, εἴτε Μασῶνοι, εἴτε Χιλιασταί, εἴτε ὁπαδοὶ ποικίλων ἄλλων πλανῶν καὶ κακοδοξιῶν εἶναι οὗτοι, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον μάχεται σθεναρῶς καὶ ἀμύνεται κατὰ τῶν σχισματικῶν καὶ νεωτεριστῶν καὶ καινοτόμων, οἵτινες τὴν ἀλήθειαν διαστρέφουσι καὶ παντοίας πλάνας τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰσάγουσι νομίζοντες, ὅτι διὰ τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας προσαρμόζεται αὕτη εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν χαλεπῶν τούτων ἐσχάτων καιρῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γενεσιῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥς ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιοι, ἐκπρόσωποι χάριτι Θεοῦ τυγχάνομεν, κατέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀκρίβειαν, διὰ τοῦτο καὶ πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι θὰ νικήσῃ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ.

Πάντες γνωρίζετε ἐκ πείρας τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς, οὓς ὑπέστημεν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ τὴν φοβερὰν καταδυναστεύσιν ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν καὶ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τίποτε δὲν μᾶς πτοεῖ καὶ δὲν μᾶς κλονίζει, διότι ἔχομεν μεθ' ἡμῶν τὸν Θεόν.

Ἀντιμετωπίζομεν καθ' ἐκαστὴν κινδύνον καὶ ἀγῶνας ἀλλὰ καὶ στεφάνους λαμπροὺς. Ἐχομεν ἐχθροὺς δεινοὺς καὶ φθονερούς, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεόν προστάτην ὑπὲρ ἡμῶν. Τὸ ὅτι πάσχομεν καὶ πολεμοῦμεθα καὶ καταδιωκόμεθα, ἐπ' ἰδὴ ἀνῆκωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ. Ο. Χ. καὶ καλούμεθα χλευαστικῶς ὑπὸ τῶν πολεμίων μας παλαιοημερολογίται,

τοῦτο δὲν εἶναι αἰσχύνῃ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ δόξα καὶ στέφανος καυχήσεως. «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἐίμεθα ἀποφασισμένοι, καὶ οἱ Ταγοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἅπας ὁ φιλόχριστος κληρὸς καὶ λαός, νὰ θυσιασθῶμεν διὰ τὴν Ἱερὰν Ἱδεολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐντὸς τῶν κατεν θύσεων τῆς ὁποίας δύνανται νὰ εὗρουν οὐχὶ μόνον τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ νὰ θεμελιώσουν τοὺς πολιτισμούς των, ἐξασφαλίζοντες οὕτω τὴν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν τῆς ζωῆς των.

Ἐγκανώμεθα εἰς τὴν εὐσέβειαν τῶν μακαρίων Πατέρων ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦμεν νὰ μὴ ἀπολειφθῶμεν τῆς ἐκείνων εὐσεβείας καὶ πίστεως καὶ φιλοτιμούμεθα νὰ μὴ παρεκκλίνωμεν τῆς ὁδοῦ καὶ εὐθείας ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκείνοι ἐβάδισαν.

Ἡ μακαρίων, ἡ πολυκύμαντος, ἡ πολυπαθῆς καὶ μαρτυρικῆς Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μὲ τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς κατωχύρωσε τὴν ὁρθόδοξον πίστιν, εἶναι ὁ διδάσκαλός μας καὶ ὁ ἐμπνευστὴς ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Ἡ συγκολλητικὴ οὐσία τῆς θείας οἰκοδομῆς, ἥτις καλεῖται Ἐκκλησία τῶν Γ. Ο. Χ. εἶναι ζυμωμένη μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, παλαιῶν καὶ νεωτέρων, διὰ τοῦτο καὶ βεβαίαν καὶ ἀκλόνητον τὴν πεποιθήσιν ἔχομεν, ὅτι θὰ παραμένῃ πάντοτε ἀκλινή· καὶ ἀρραγὴς ὡς θεόκτιστος οἶκος τοῦ Θεοῦ: «Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν».

Ἄς ἐργασθῶμεν πάντες ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῶν ὑψηλῶν ἰδανίων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς ἀκολουθῶμεν πιστῶς μέχρι θανάτου τὰς ἐπιτάξεις τῆς Ὁρθοδοξίας παραδόσεις καὶ τὸ πάτριον αὐτῆς ἐκπολιτικόν, ὅπερ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀντικανονικῶς καὶ αὐθαιρέτως ἀπέβαλεν, ἐκκλίνασα ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπισκιάσασα τὰ τιμαλφῇ χρυσόβουλα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Τὸ Ὁρθόδοξον ἐκπολιτικὸν ἀποτελεῖ ἓνα κρῖον ἐκ τῆς παγχρόσου ἀλύσεως, ἥτις συνεννοεῖ πάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας καὶ τὴν πυξίδα τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας, αἱ δὲ παραδόσεις ἀποτελοῦσι τὴν ἀποκρυστάλλωσιν παντὸς ὅ,τι διὰ μέσου τῶν αἰώνων κατεργάζεται τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ἄς προσπαθῶμεν πάντες, τὸν πολύτιμον τοῦτον μαργαρίτην τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀκραιφνῇ καὶ ἀνόθευτον νὰ κρατῶμεν. Ἄς ἀφήσωμεν τὴν ψυχὴν μας νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὸ ἡφαιστειώδες ἱγωνιστικὸν πνῦμα τῶν δεινῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ τὸν θεόλατον πρὸς τὴν πίστιν ζῆλον ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως: «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εὐργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελίων».

Ἄς καθικετεύσωμε δὲ «τὸν πλούσιον ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς Θεόν», ὅπως ἐπικαμφθῇ τοῖς δεήσεσι τῶν μακαρίων Πατέρων ἡμῶν ἐνισχύσῃ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν εἰς τὸ «τηρεῖν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», ὅπως κρατύνῃ

εἰς αἰῶνα αἰῶνος τὴν ἁγίαν καὶ Ὁρθόδοξον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ὅπως διαφυλάξῃ ἡμᾶς «τὸ μικρὸν ἀλλ' ἐκλεκτὸν τοῦ ποιμνίου» καὶ στηρίξῃ τοὺς ἀπανταχοῦ εὐσεβεῖς καὶ ὁρθόδοξους χριστιανούς ἐπὶ τῆς εὐσεβοῦς τῶν Πατέρων ὁμολογίας.

Ἄς ἔχωμεν δι' ἐλπίδος χρηστῆς, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εὐδοκῇ ἡμέραν τινὰ νὰ παύσωσι αἱ ἀστοχοὶ καὶ δεινῶς ἐπιζήμιοι διώξεις, αἱ ὁποῖαι ὑπενθυμίζανσι ἡμέρας ἐθνῶν σκοτεινῶν καὶ ἀνελευθέρων καὶ νὰ τύχωμεν τῆς ποθητῆς ἐλευθερίας, ἥς ἀπολαύσουσι οἱ ποικίλοι ὑπονομευταὶ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως, αἰρετικοὶ καὶ πεπλανημένοι, ἵνα δυνάμεθα νὰ θρησκευώμεν ἐλευθέρως, καθὼς ὑπαγορεύει ἡ συνείδησις ἡμῶν καὶ ἡ ἀκατάλυτος θεσμοθεσία τῆς αἰωνοβίου Ὁρθοδοξίας.

Ἄς ἀγωνισθῶμεν πάντες διὰ τὴν ἁγίαν τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱδεολογίαν, ὑπὲρ ἥς τοσοῦτον ἐπάλασαν καὶ ἐκακοπάθησαν οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἵνα μὴ ποτε ὑποστειλῶσι τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εὐελπιστοῦντες, ὅτι εὐδοκία Θεοῦ συγκληθρομένη Πανορθόδοξος Σύνοδος θὰ ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τὴν ἐκπολιτικὴν καινοτομίαν, ἥτις ἀπέβη πληγὴ πυρορροοῦσα εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμόν τῆς Ἑλλάδος, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν παγίωσιν τῆς μονίμου καὶ διαρκοῦς εἰρήνης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ θὰ ἐνώσῃ τὰ διεσπῶτα, ἵνα «πάντες ἐν ὧν» καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄς παραμείνωμεν πάντες ἐντὸς τῆς Κιβωτοῦ τῆς σωτηρίας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἵνα σωθῶμεν ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν αἱρέσεων καὶ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς μαινομένης θαλάσσης τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς πλάνης καὶ ἃς ἀναφωνήσωμεν στεντορεῖα τῇ φωνῇ κατὰ τὴν εὐσημίαν ταύτην καὶ λαμπροτέραν καὶ τῶν ἡλίου χρυσαυγεστάτων καὶ πυρσοφῶν ἀκτίνων ἡμέραν, ὡς οἱ πάλαι Πατέρες ἡμῶν, οἱ φρουροὶ καὶ σημαιοφόροι τῆς ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδόξου πίστεως: «οὐκ ἄρησόμεθά Σε φίλη Ὁρθοδοξία. οὐ ψευσόμεθά Σε πατροπαράδοτον Σέβας. Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν, εἰ δὲ κ' ἐπὶ καλέσει, μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα». (Βρυνέιος). Γένοιτο.

Μετὰ τὸν Μακαριώτατον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς Π. Μάρκος Χανιώτης ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως τὴν διαβιβασθεῖσαν εἰς ἡμᾶς διὰ μέσου τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ εἰς τὸ ἔγκλημα, ὅπως τὸ ἀπεκάλεσεν, τῆς ἐκπολιτικῆς καινοτομίας, ἥτις ἐδίχασε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ λόγος του ἐστράφη εἰς τὰ κατὰ τοῦ Μασωνισμοῦ, τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ τοῦ Πάπα καὶ εἰς τὸν ἐγκωμιασμόν τῶν τῶν πατρίων ἐκπολιτικῶν ἀκολουθούντων καὶ ἐμμενόντων πιστῶς εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων παραδοθέντα.

Ἐμπνευσμένη καὶ ἐνθουσιώδης ὑπῆρξεν ἐπίσης

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 25^{ην} ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀνεκλάλητος χαρὰ καὶ εὐφροσύνη πληροὶ σήμερον τὰς ψυχὰς πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπὶ τῇ χαρμωσύνῃ καὶ πανευκλεεῖ ἐορτῇ τῶν διττῶν ἡμῶν ἐλευθεριῶν. Χαίρομεν χαρὰν μεγίστην καὶ ἀγαλλόμεθα ἀγαλλίασιν ὑπερβάλλουσαν ὕμνους, εὐχαριστηρίους καὶ αἶνους καὶ δοξολογίας ἀναπέμποντες ἐν εὐγνωμοσύνῃ βαθυτάτῃ πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον διὰ τὴν διπλὴν εὐεργεσίαν, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τοῦ χαρμωσύνου ἀγγελματοῦ τῆς ἐκ Παρθένου συλλήψεως τοῦ Ἀνθρώπου ἡμῶν, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐκ τῆς φορικώδους καὶ μακρᾶς δουλείας τεσσάρων αἰώνων. Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν καθεὶ Ἑλλήν μεταφέρεται διὰ τῆς ταχυπύργου φαντασίας του εἰς δύο Ναζαρέτ, εἰς τὴν βιβλικὴν Ναζαρέτ τῆς Παλαιστίνης ἀφ' ἑνός, ἔνθα ἀγγέλλεται εἰς τὴν Ἁγίαν Παρθένον ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ τὸ θεῖον καὶ οὐράνιον μήνυμα τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ» καὶ εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑτέρου, τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὅπου ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς, λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, θραύει τὰ δεσμὰ τῆς τυραννίας, ἀνυψοῖ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐαγγελίζεται εἰς τὸ πτωχὸν ἄλλ' ἔνδοξον ἔθνος ἡμῶν τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ δυνάστου ὀλεθρίου καὶ εὐτελοῦς, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ δουλείας καὶ τυραννίας φοβεράς. Μέγιστον λοιπὸν καὶ κοσμοχαρμόσυνον γεγονός! «Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην» αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν!», ἐξαγγέλλει τὸν παναρχμόνιον παιάναν

ἡ ὁμιλία τοῦ βουλευτοῦ κ. Τομαρᾶ εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐξέσπασεν εἰς παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Μετά τὸν κ. Τομαρᾶν ὁμίλησεν ἐνθουσιωδῶς ὁ παλαίμαχος καὶ ἡρωϊκῶς ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Κόττης, ὅστις ἀνεφέρθη πλήρως ἱερᾶς συγκινήσεως εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς ἡρωϊκῶς ἀγωνισθέντας τὸν ὑπὲρ τῆς πατρώας Πίστεως καὶ εὐσεβείας ἀγῶνα καὶ νῦν εὐρισκομένους ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ «ν σκηναῖς Δικαίων.

«Εμνήσθη, ἐν συνεχείᾳ, ἡμερῶν ἀρχαίων» καὶ ἐτόνισεν μὲ ζωηρὰ καὶ παραστατικὰ λόγια τὴν πρὸ ἐτῶν ἐπικρατοῦσαν μεταξὺ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν ἀγάπην, ἥτις νῦν ἐξέλιπε καὶ ἐψύγῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν.

Μετά ταῦτα ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου καὶ ἐδόθη τέλος εἰς τὴν μοναδικὴν καὶ ἀλησιμόνητον αὐτὴν τελετήν, ἥτις ὑπερέβη ἐφέτος πᾶσαν προσδοκίαν καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν παρακολουθησάντων ταύτην τὴν γλυκεῖαν καὶ χρυσαυγίζουσαν ἐλπίδα μιᾶς καλλιέρας αὐρίου διὰ τὴν πολυπαθὴ καὶ μαρτυρικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

τοῦ ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερον, ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἀποστέλλεται εἰς τὴν ταπεινὴν καὶ ἄσημον πόλιν τῆς Ναζαρέτ, ἵνα ἀποκαλύψῃ τῇ Ἀγνῇ Παρθένῳ «τὸ μυστήριον τὸ χρόνις αἰωνίοις σεσιγημένον» καὶ «τὸ ἀπ' αἰώνων καὶ γενεῶν ἀποκεκρυμμένον», ἵνα τῆς δημιουργίας νέου κόσμου πνευματικῇ τὴν ἐναρξιν διακηρύξῃ, τὸν λωσμονηθέντα οὐρανὸν τῇ γῇ ὑπομνήσῃ, τὴν διακεκομμένην ἐπικωνίαν οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐπανορθώσῃ καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν ἐνδρονίσῃ. Σήμερον, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ Ἀνθρωπότης πάσης τῆς ἀνθρωπότητος, συγκαταβαίνει τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων καὶ νῖος ἀνθρώπου γίγνεται, ἵνα ἀναλάβῃ εἰς τοὺς ἀχράντους ὧμους του τὸ βάρος τῆς ἀνθρωπίνης ἁμαρτίας, καλέσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς πρὸς μετανοίαν ἐπαναφέρει εἰς τὴν λογικὴν του ποιμήνην τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον καὶ προσφέρει εἰς τοὺς θέλοντας νὰ σωθοῦν νέαν ζωὴν, ἀφθαρτον καὶ αἰώνιαν. Εὐλόγως λοιπὸν ὁ ἱερὸς Μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας, δι' ὅλας αὐτὰς τὰς μεγίστας εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καλεῖ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα νὰ χαροῦν καὶ νὰ ἀναπέμψουν δόξαν τῷ Μεγάλῳ Θεῷ: «Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν, μεγάλην αἰνεῖτε οὐρανοί Θεοῦ τὴν δόξαν». «Χαρὰν μεγάλην» ὅμως εὐαγγελίζεται σήμερον καὶ ἡ Ἑλλάς, κατὰ τὴν περίεμενον καὶ ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀπὸ τὴν ἱερὰν καὶ ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας, κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, ὁ γεραρὸς Ἱεράρχης, Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὑψώνει τὸ ἱερὸν τῆς καλιγενεσίας ἡμῶν σύμβολον καὶ εὐαγγελίζεται πλήρως ἱεροῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ, εὐαγγελίζεται, ἐπαναλαμβάνομεν, εἰς τὸ μαρτυρικὸν καὶ πολυπαθὲς ἡμῶν ἔθνος τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ ἡχηρὰ φωνὴ του ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἐλληνικῆς χώρας ἀντηχεῖ, τὴν γενεὰν τῶν αἰδιδίμων ἡμῶν Πατέρων συγκαλεῖ καὶ τούτους ὑπὲρ «Πίστεως καὶ Πατρίδος» νὰ ἀγωνισθοῦν καὶ νὰ θυσιάστον παρωθεῖ. Καὶ ἡ δρᾶς τῶν Ἑλλήνων, μὲ ἡγέτας καὶ πρωτοπόρους τοὺς ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ σημαίνοντας καὶ διαπρέποντας τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὺς νικᾷ, μεγαλουργεῖ, στήνει τρόπαια, θριαμβεῖ καὶ ἐν τέλει τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν αἵματοβαμμένην Ἑλληνικὴν ἡμῶν Πατρίδα ἐγκαθιδρύει. Κοσμοσωτήριος οὖν ἡ ἡμέρα αὕτη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, ἐορτὴ χριστιανικῇ παγκόσμιος, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῇ πανελλήνιος. Καὶ ἐπ' ἀμφοτέραις, εὐφροσύνην πνευματικὴν εὐφραίνόμεθα ὡς Ἑλληνες καὶ ὡς χριστιανοί, ἄγοντες διπλῆς ἐλευθερίας τὰ ἐλευθέρια καὶ διπλῆς εὐεργεσίας ἀναπέμποντες τὰ χαριστήρια τῷ Σωτῆρι Θεῷ. Ἡ ἡμέρα συνεπῶς αὕτη περιβάλλεται τὴν ἀξίωσιν παγκοσμίου τιμῆς καὶ μνήμης ἀδιαλείπτου καὶ διακαίου νὰ ἀξῇ παρ' ἡμῶν ὡς Ἑλληνοχριστιανῶν σεβασμὸν καὶ μνήμην διαρκῆ καὶ πανελλήνιον. Ἐπὶ πλέον, δηλοῖ τὴν συμμαχίαν τῶν δύο κόσμων, τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ, τῆς ἐλληνικῆς ἰδέας

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΟΛΗΨΙΑΣ

Ὑπὸ Θεοφίλου Τσίρμπα Ἀρχιμανδρίτου

Ἡ προσωποληψία εἶναι ἀγένεια, ἀδικία, πάθος, ἀμάρτημα. Δὲν σέβεται οὔτε τιμῇ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μὲ τοὺς ὁποίους ἔρχεται πολλάκις εἰς ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν.

Ὁ προσωπολάτρης τοὺς περιφρονεῖ, τοὺς θεωρεῖ ἀναξίους καὶ μηδαμινούς, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸ τὸ «χαίρει», τὸ λέγει μετὰ βίας. Ἡ προσωποληψία εἶναι ἀμάρτημα θανατηφόρον, διότι πολλὰ κακὰ προξενεῖ, ἐκεῖ, ὅπου ἐμφωλεῖται, διαιρεῖ τὰ πάντα καὶ ἐπιφέρει ἀνωμαλίας, ταραχάς, μάχας, διαβολάς, συκοφαντίας καὶ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν διχοστασιῶν.

Διὰ τὴν προσωποληψίαν πολλοὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡσχολήθησαν καὶ πολλὰ ἔγραψαν περὶ αὐτῆς.

Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος γράφει : « Ἀδελφοί μου μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης » (Ἰακ. κεφ. Β' στίχ. 1) καὶ πάλιν : « εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἅμα τὴν ἐργάζεσθε, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παρὰ βᾶται ». (Ἰακ. κεφ. Β' στίχ. 9)

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στιγματίζει τοὺς προσωπολήπτας, τοὺς ὁποίους παρομοιάζει πρὸς λέοντας μὲν, ὅταν συμπεριφέρονται αὐταρχικῶς καὶ ἰγωϊστικῶς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους, πρὸς σκύλους δέ, ὅταν συμπεριφέρονται δουλικῶς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ σοφοὺς.

Τὴν προσωποληψίαν τὴν συναντῶμεν καθημερινῶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα περισσότερον μεταξὺ τῶν θρησκευομένων.

Παρουσιάζεται ὡς προτίμησις τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Καὶ ἐὰν μὲν παραμείνῃ προτίμησις καὶ ἐκτίμησις ἢ καὶ σεβασμός, καλῶς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως, καθ' ἣν θὰ ἐξελεγχθῇ εἰς προσωπολατρείαν μὲ τάσιν περιφρονήσεως ὧν τῶν ἄλλων, τότε ἡ προσωπολατρεία γίνεται ἀδικία ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν ἠθικὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἀκόμη χειρότερον, ὅταν ἡ προσωποληψία καὶ προσωπολατρεία ὀδηγοῦν εἰς δημιουργίαν φατρίας ἢ θρησκευτικῆς μερίδος. Τότε ἔχομεν τὸ δυσάρεστον φαινόμενον τοῦ διχασμοῦ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, κατάντημα ἀξιοθρήνητον διὰ μίαν χριστιανικὴν κοινότητα.

Εἶναι γνωστὴ ἡ περίπτωσις τῆς προσωποληψίας εἰς τὴν ὁποίαν ἔπесαν οἱ Κορίνθιοι καὶ ἥτις ἠνάγκασε τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον νὰ γράψῃ πρὸς αὐτοῦς :

« Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν λέγει· ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηρᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; μὴ Παῦλος ἑσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἔβαπτίσθητε; » (Κορινθ. κεφ. Α' στίχ. 12—14). Ταῦτα τὰ θεῖα λόγια ἃς φέρωμε πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν μας κατὰ τὰς περιπτώσεις τῆς προσωποληψίας καὶ προσωπολατρείας, αἵτινες ἐμφανίζονται συχνά εἰς τὴν ζωὴν μας.

καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους, τῶν δύο τούτων ἀρρήκτως συνδεδεμένων δυνάμεων καὶ ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας, ὅτι ὁ Ἕλληνισμός καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ἀποτελοῦν δυνάμεις μοναδικὰς διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τὴν ἡθικοπνευματικὴν ἀναγέννησιν ἑνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Ἕλληνισμός καὶ Ὀρθοδοξία !. Λέξει; ἀδελφαί πρὸς ἀλλήλας καὶ μεστὰι ἀγ' οὐ ἐνθουσιασμοῦ καὶ γλυκυτάτων ἀναμνήσεων. Εἶναι τὸσον συγγενεῖς καὶ τόσον στενῶς συνυφασμένοι ὥστε ἀδύνατος καθίσταται ἡ ὑπαρξις τῆς μίας ἀνευ τῆς ἐτέρας Ἰδού τίνος ἔνεκεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν σήμερον ἡμέραν ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐθνικῆς, ἑορτάζουσα ταύτην μετὰ τῆς ἐκ τῶν ὑψίστων καὶ ἐκλαμπροτάτων ἑορτῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, οἷα ἡ σήμερον. Δικαίως, ἄρα, ὀφείλομεν τὴν ἡμέραν ταύτην λόγῳ καὶ ἔργῳ νὰ μεγαλύνωμεν, διότι ἀπὸ ταύτης ἐκτεθάρμεθα τὸ τιμαλφέςτατον τοῦ ἀνθρώπου δικαίωμα, τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, χάριν τῆς ὁποίας οἱ αἰῶνιμοὶ Πατέρες ἡμῶν χειμάρρους αἱμάτων ἔχυσαν. Ἡ σημερινὴ λαμπρὰ καὶ φωτανγὴς ἡμέρα τοῦ διπλοῦ ἑορτασμοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ, καλεῖ πάντας ἡμᾶς εἰς πνευματικὰς ἐξορμήσεις καὶ μᾶς προτρέπει καὶ διδάσκει νὰ μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τῶν Ἀθανάτων καὶ Ἐνδόξων ἡμῶν Προγόνων, οἵτινες ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἀγωνισθέντες ἀνεδείχθησαν μοναδικοὶ πρωταθληταὶ τῶν ἱερωτέρων ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν πίστεως, ἐλευθερίας καὶ πατρίδος καὶ ἐβράδισαν θριαμβευτικῶς, ἀτρόμητοι, τὸν δρόμον τῆς δόξης καὶ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μεγαλείου. Ὡς ἐκδηλώσωμεν παντοιοτρόπως τὴν πρὸς τοὺς γιγαντομάχους προπάτορας ἡμῶν καὶ ἡμιθέους τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐξηγόρασαν μὲ τὴν ζωὴν των καὶ τὴν πορφύραν τῶν αἱμάτων των.

Ὡς πληρώσωμεν τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ ἀγάπην θεοῦ καὶ διάπυρον πρὸς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα τὸ ἀδαμάντινον τοῦτο ζεῦγος τῶν ἠθικῶν ἀξιών.

Ὡς καλλιεργήσωμεν ἔτι πάσας τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, δι' ὧν τὸ ἔθνος ἡμῶν θὰ προοδεύσῃ καὶ θὰ εὐημερήσῃ. Ὡς φυλάξωμεν δὲ ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν, ἥτις ἀνέδειξε τὴν Ἑλλάδα κοιτίδα καὶ προμαχῶνα τῆς ἰδεώδους ἐλευθερίας, ἀπαστρέπτουσιν τὴν φῶς τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀπολυτρώσεως ὅλου τοῦ κόσμου. Ὡς κρατήσωμεν τὴν δάδα ταύτην τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων ἀσβεστον, ὡς ἀρμόζει εἰς ἀπογόνους Νεομαρτύρων, ἔχοντες ὡς πυξίδα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐν γενῶν μας ἐπιδιώξεων τοῦ τοῦ Παύλου ἐκείνο : « Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἐλευθέρωσε, στήκατε καὶ μὴ πόλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε » (Ααλ ε' 1)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Νεοφύτου Καλοφούτη «ὁ Βίος καὶ τὰ κακουργήματα τοῦ Προδότου Ἰσκαριώτου» εἰς ἐπιμελημένην ἔκδοσιν. Τιμᾶται δρχ. 8.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ-ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 436 φύλλου)

Ἡ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας ἀναγνώσαντες γνωρίζουσιν, ὅτι τὰ ἐκεῖ σκάνδαλα ἐδημιούργησαν δύο Ἐπισκόπους μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως τὸν Μελέτιον καὶ τὸν Παυλῖνον καὶ ὅτι ἡ μεσολάβησις τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου ἐπέφερε πρὸς καιρὸν τὴν εἰρήνην τῶν ἐξημμένων πνευμάτων, δοθείσης ὑπ' αὐτῶν ὁρητῆς ὑποσχέσεως, ἐὰν πάντες ὑπακούσωσιν εἰς τὸν Μελέτιον ὡς εἰς κανονικὸν Ἐπίσκοπον τῶν, ὅτι θέλουσι συντελέσει δι' ὧν δύναται τρόπων, ἵνα αἱ ἑκάστα χοῦ Ἐκκλησίαι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μελετίου, ἀναγνωρίσωσιν ὡς διάδοχον αὐτοῦ τὸν Παυλῖνον, καὶ μὴ γίνῃ χειροτονία νέου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας. Ἀποβιώσαντος ἤδη τοῦ Μελετίου ὁ Θεὸς Γρηγόριος (μὴ ζῶντος ἤδη καὶ τοῦ Βασιλείου) συνεπὶς πρὸς τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ἀπέστειρε τὴν χειροτονίαν διαδόχου τοῦ Μελετίου, ζῶντος εἰσέτι ἐν Ἀντιοχείᾳ τοῦ Παυλίνου. Πλὴν ἡ Σύνοδος ἐν πλειοψηφίᾳ ἐξέλεξε τὸν ἕτερον τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἀκολουθησάντων τὸν Μελέτιον, τὸν Φλαβιανόν, ὃν ἐχειροτόνησαν οἱ Πατέρες αὐτῆς Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας.

Διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ Φλαβιανοῦ ὁ Γρηγόριος ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸν του ἐκτεθειμένον εἰς τὰ μικρόχολα σχόλια τῶν ζητούντων ἀφορμὴν κατηγορίας ἐναντίον του. ὡς ἀθετοῦντος τὰς ὑποσχέσεις του, ἀλλὰ καὶ διέβλεψε τὴν μέλλουσαν νὰ ἐνσκήψῃ θύελλαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, οἱ χριστιανοὶ τῆς ὁποίας ἐν διχοστασίᾳ ὄντες μόλις, ὡς εἶπομεν, συνεφώνησαν νὰ ἐνωθῶσιν ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον τὸν Μελέτιον νὰ διαδεχθῇ ὁ συνεπίσκοπος Παυλῖνος, πάντων τῶν ὑποψηφίων μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Φλαβιανοῦ ἐξαιρουμένου δι' ὅσον δεσμευθέντος νὰ μὴ δεχθῶσι χειροτονίαν Ἐπισκόπου τῆς πόλεως Ἀντιοχείας μέχρι καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Παυλίνου. Καὶ δυστυχῶς ὡς ὁ Θεὸς Γρηγόριος προέβλεψεν οὕτω καὶ ἐγένετο. Μαθόντες οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παυλίνου, ὅτι ὁ πρεσβύτερος Φλαβιανὸς ἐν Κων/πόλει ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἤγειραν σάλον μέγαν ἀποκαλοῦντες αὐτὸν ἐπίσκοπον καὶ ἀσεβῆ ἔχοντες μεθ' ἑαυτὸν, σύμφωνον καὶ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης Δάμασος καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐπισκόπους. Τὸ κακὸν δυστυχῶς ἔλαβε μεγάλας διαστάσεις μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Συνόδου καὶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Φλαβιανοῦ εἰς Ἀντιόχειαν. Οἱ Ἀντιοχεῖς εἰς μίζονα ἔξαψιν πνευμάτων ἐλθόντες καὶ εἰς δύο ἀντιμαχομένας ἐκκλησιαστικὰς παρατάξεις διαιρεθέντες ὑπὸ τὴν ὁρχηγίαν, δύο ἀλληλοεγκαλουμένων ἐπισκόπων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἴσως δὲν θὰ ἐδημιούργουν μ' ἂν κατάστασιν ἐκκλησιαστικὴν τόσον ἀφόρητον, ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ οἱ ἔξωθεν ὑποδαυρίζοντες τὰ μίσση καὶ ἀναρριπίζοντες τὰ πάθη διάφοροι αὐτεπάγγελτοι καὶ αὐτοκλητοὶ δῆθεν μεσολαβηταὶ πρὸς κατευνασμόν τῶν παθῶν, ἐν πραγματικότητι ὁμῶς κάκιστοι σύμβουλοι καὶ ἐμπροσθαὶ μᾶλλον ἢ πυροσβέσται ἀποδειχθέντες. Διότι εἰς ἔσχατον γῆρας φθάσας ὁ Παυλί-

νος καὶ ἐν ἀδιαλλάξ' αὐτῷ μέχρις ἐσχάτων διατελὼν πρὸς τὸν Φλαβιανὸν καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του, ὑπὸ ἐμπαθείας προσωπικῆς ἀσυγκρατήτου κινούμενος μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν διέπραξε καὶ τὸ ἀσύγγνωστον, μόνος του ἄνευ δευτέρου τουλάχιστον συλλειτουργοῦ Ἐπισκόπου, προσέβη εἰς τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν τοῦ ὁμόφρονός του Εὐαγρίου, παρὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας. Καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ μετὰ τὸν θάνατόν του οἱ ὁπαδοὶ του ἐλλείψῃ ἐπισκόπου ἀναγκασθῶσι καὶ ὑποκύψωσιν εἰς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Φλαβιανόν. Πάντες οἱ ἱστορικοὶ τὸ τόλμημα τοῦτο τοῦ Παυλίνου ἰδιαζόντως κακῶς νοοῦσιν, ὡς πρᾶξιν ἀντικατοπρίζουσαν διαθέσεις εἰς ἑπακρον ἐχθρικὰς καὶ ἐκδικητικὰς, αἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ὅσα διαχωριστικὰ μεταξὺ προσώπων καὶ ἱερῶν Κανόνων ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκατασχετῇ ὁρμῇ πρὸς κορεσμόν τῆς ἐμπαθοῦς ἐκδικήσεως ἀνατρέπουσι θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους ἀνέδην.

Εἰς τὴν Σύνοδον βραδυποροῦντες ἔφθαναν καὶ παρευρέθησαν καὶ ἐπ' σκοποὶ ἀπομεμακρυσμένων μερῶν ὑπόπτων ὁρθοδόξων φρονημάτων ἀλλὰ καὶ φιλικῶν πρὸς τὸν Γρηγόριον αἰσθημάτων. Οἱ Ἀρειανοί, οἱ Μακεδονιστοί, οἱ Ἡμιαιρεῖνοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρυπτοαιρετικοὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Γρηγορίου ἔβλεπον τὸν ἰσχυρότερον πολέμιον αὐτόν, καὶ ἔπρεπε ὁπισθόηχοι νὰ εὐρεθῇ τρόπος καὶ αἰτία ὅπως ὁ Γρηγόριος τεθῇ ἐκποδῶν. Εἰς τὴν παρατάξιν δὲ αὐτῶν προσετέθησαν καὶ οἱ φανυλῶντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Τιμόθεος οἱ πολλάκις τοὺς καυστικούς ἐλέγχους αὐτοῦ δεχθέντες διὰ τὰς ἀτοπίας τοῦ κατεγνωσμένου ἠθικῶς βίου αὐτῶν. Οὗτοι συνασπισμὸν ἀπαρτίσαντες, ὤμωσαν ἐκδίκησιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἰδιωτικὴ πολιτεία αὐτοῦ καὶ ὁ ἀγγελολίμηνος βίος, ἀπῆστραπτεν, ὡς ὁ πρόδειγμα ἀξιεπαινον καὶ ἀξιολίμηνον. Καὶ ἐπειδὴ τοῦ ποιμνίου ἡ αὐτόχρημα λατρεία καὶ τοῦ Κλήρου ὁ ἀμέριστος σεβασμὸς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ποιμενάρχου αὐτοῦ ἀπετέλουν τείχος ἀδιαπέραστον κατὰ πάσης ἐπιθέσεως ἐχθρικής, ὁ φθόνος τῶν ἐπιβούλων ἐνέπνευσεν ἐπιχείρημα, ὅπερ περιεβλήθη μετὰ σοφιστικῆς ὄντως ἐπιτηδεϊότητος τὴν κανονικοφάνειαν.

Ὡς ἐπιχείρημα, οἱ φθονοῦντες τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου, δυνάμενον νὰ προσβάλῃ τὴν Κανονικὴν αὐτοῦ ιδιότητα ὡς Ἐπισκόπου τῆς Κων/πόλεως, εὗρον τὴν ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Σασίμων προέλευσίν του Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀνάγκαι τῆς Κων/πόλεως, ὅπου οἱ ὁρθόδοξοι ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, πολλὰ ὑπέφερον καὶ τῶν πάντων ἔστερον, ἠνάγκασαν, ὡς εἶπομεν, τὸν Θεὸν Γρηγόριον νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνεύουσας πίστεως, ἀφοῦ εἰς τοῦτο παρεκινήθη καὶ ἐβιάσθη μᾶλλον ὑπὸ πολλῶν Ἐπισκόπων. Οὐδεμία φιλοδοξία, καὶ οὐδεμία ἰδιοτέλεια ποταπῇ, τὸν ἐν σώματι τοῦτον Ἀγγελον, ἦτο δυνατόν νὰ ὠθήσῃ εἰς μίαν τόσον τολμηράν, κοπιώδη καὶ ἐπικίνδυνον ἀποστολήν. Τοὺς πειρασμούς, τὰς ἀπειλάς, τοὺς κινδύνους, τοὺς

κόπους, τὰς στερήσεις καὶ τὰς παντοειδείς ταλαιπωρίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἅγιος ἐδοκίμασε συγκεντρῶν ἔξω τῆς Κων)πόλεως τοὺς ὁδοδόξους καὶ διὰ τῶν πυρίνων κηρυγμάτων καὶ παρηγορητικῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ ἐνισχύων αὐτοὺς καὶ κατακραυγάζων τοὺς κακοδόξους, ἀποτελέσαν σειράν ἐνδόξων ἀδελφείων δι' ἀγάπην Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἐκ τῶν σπανίως συναντιωμένων εἰς τοὺς ἄθλους ἐτέρων Πατέρων. Συνεπῶς ἡ κατηγορία τῶν ἐκ φθόνου κινουμένων ὅτι ὁ θεῖος Γρηγόριος ὡς Ἐπίσκοπος Σασιμῶν ἀντικανονικῶς κατέχει τὴν Ἐπισκοπὴν Κων)πόλεως οὐδόλως ἡδύνατο νὰ εὖρη ἔρεισμα. Διότι, εἶναι γνωστὸν ὅτι, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁμαλότητος ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ Ἱερὸς Κλῆρος ὁ λαὸς καὶ Σύνοδος Ἐπισκόπων ἐνέκριναν καὶ ἐψήφισαν τὴν ἐν Κων)πόλει ἐγκατάστασιν αὐτοῦ ὡς Ἐπισκόπου, κατὰ λόγον δικαιοσύνης, ἐφ' ὅσον οὗτος πολλὰ ἐκοπίασε καὶ πολλὰ ἐθυσίασε διὰ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν εἰς τὴν στερουμένην Ἐπισκοπὴν ταύτην πόλιν. Καὶ αὐτὸς ἄλλως τε, ὡς εἶδομεν, οὐδόλως ἐπεδίωξε τὴν παραμονὴν του ἐν Κων)πόλει, ἀλλὰ συνέστησε τὴν ἐκλογὴν κανονικοῦ ἐπισκόπου· καὶ ὅτι μετὰ πολλῶν παρακλήσεων καὶ κατόπιν πολλῶν πιέσεων ἐδέχθη ἐν τέλει νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Κων)πόλεως καὶ ἀφοῦ, ὡς εἶπομεν, σύσσωμος Κλῆρος καὶ λαὸς καὶ πληθὺς Ἐπισκόπων, συννευδοκοῦντος καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸν ἐψήφισε κανονικὸν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως ταύτης.

Οἱ τῆς κακίας καὶ τοῦ φθόνου ἐργάται ἀποτελέσαντες, ὡς εἶπομεν, σπεῖραν κακοήθειαν καὶ διαρκῶς πράγματα παρέχοντες τῇ Συνόδῳ, ἥς προήδρευεν ὁ θεῖος Γρηγόριος, καὶ τὰς πράξεις αὐτῆς ὡς μὴ ἐγκύρους ἀπειλοῦντες νὰ μὴ ἀναγνωρίσωσι, προεδρευόντος ἀντικανονικοῦ ἐπισκόπου, δὲν ἔπαισαν πάντα λίθον κινούντες ἵνα ἐπιτύχωσι τοῦ ποθομένου, ἦτοι τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Γρηγορίου, ὅστις ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁσημέραι τὸ κακὸν ἐπιδεινούται καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἐπίκεντρον τῶν ἐχθρικών ἐπιθέσεων, ἐπιθυμῶν ἄλλως τε καὶ αὐτὸς νὰ εὖρη τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ εἰρηνικὴν καὶ ἀπράγμονα ζωὴν, ἐφρησυχάζων τοῦ λοιποῦ ἐκ τῶν ποικίλων κόπων καὶ μόχθων τῆς καθημερινῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἁμαρτίας διαμάχης κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ προσφέρῃ ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας θυσίαν ζῶσαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ, ὑποβάλλων τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Κων)πόλεως.

Οὕτω λοιπὸν ἐν μέσῳ τῆς Συνόδου ἡμέραν τινα ὅλως ἀπροσδοκίτως ἀπευθύνει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς προεδρικῆς αὐτοῦ θέσεως πρὸς τοὺς παρενρισκομένους Ἐπισκόπους καὶ δι' ἐπιτηδειοτάτων ἐκφράσεων ὑποβάλλει τὴν παραίτησιν, τῆς ὁποίας τὰς αἰτίας εὐχερῶς πᾶς τις ἐννοεῖ. «*Ἀνδρες, ἀγαπῶναι, συμποίμενες τῆς Ἱερᾶς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ, αἰσχροὺν μὲν εἶη καὶ παντελῶς οὐχ' ὑμῶν, εἰ τοὺς ἄλλους εἰρήνην παιδεύοντες, αὐτοὶ πρὸς ἄλλήλους πόλεμον ἤρασθε. Πῶς δ' ἂν ὁμονοεῖν ἐτέρους πείσῃτε αὐτοὶ ὄντες περὶ τὰ δοκοῦντα ἀσύμφωνοι; Ἄλλ' ἱκετεύω ὑμᾶς πρὸς τῆς Τριᾶδος αὐτῆς καλῶς τε καὶ εἰρηνικῶς διατιθέσθαι τὰ πρὸς ἄλλήλους. Εἰ δέ τι ὑμῖν ἐγὼ τῆς δια-*

στάσεως αἷτιος, οὐκ εἰμὶ σεμνότερος Ἰωανᾶ τοῦ προφήτου. Βάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παύσεται ἀφ' ὑμῶν ὁ κλύδων τῶν ταραχῶν. Θρόνον ἐξώσατε, πόλεως ἀπελάσατε, μόνον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰρήνην, ὡς Ζαχαρίας φησὶν, ἀγαπήσατε. Ἐρρωσθε, ἱεροὶ ποιμένες, καὶ τῶν ἐμῶν πόνων μνημονεύοντες μὴ ἀπολήξετε».

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς παραίτησεως τοῦ θείου Γρηγορίου ἡ Σύνοδος συνεταράχθη. Πολλοὶ τῶν ἐπισκόπων ἐφραττον τὰ ὦτα, ἄλλοι ἐκτύπων τὰς παλάμας μὴ θέλοντες νὰ ἀκούσωσι, ἄλλοι ἐσπευδον εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ τόπου τῆς συνεδρίας, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσιν ἄλλοντες ἐπὶ τῆς προεδρικῆς ἔδρας τὴν ἀπροσδόκητον εἶδσιν τῆς παραίτησεως ἀστραπιαίως μαθόντες οἱ ἔξω τῆς Συνόδου ἀνεστατωμένον Κλῆρον, λαὸς, ἄρχοντες Ἐκκλησία, πολιτεία, παλάτιον ἔμειναν κατάπληκτοι, καὶ ἰδίᾳ ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅστις πρὸς τὸν Γρηγόριον ἔτρεφεν ὀμείστον σεβασμόν, καὶ ὅστις εἰς κατ' ἰδίαν συνάντησιν μὲ τὸν Ἱερὸν Γρηγόριον ματαίως προσεπάθει νὰ τὸν μεταπείσῃ, ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν παραίτησιν καθ' ὅσον ὁ θεῖος Πατὴρ εἰς τὰς ἀποφάσεις του ἦτο πάντοτε σταθερὸς καὶ ἄκαμπτος, ἐν προκειμένῳ δὲ δικαιολογῶν τὴν παραίτησίν του καθηκτεῦται τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς ὅπως ἐπέλθῃ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «*λήγοντος τοῦ φθόνου καὶ εἰρηνευόντων τῶν Ἐπισκόπων*».

Ὁ Ἱερὸς Γρηγόριος παραίτηθεὶς καὶ τῆς θέσεως τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου παρσκευασθεὶς πρὸς ἀναχώρησιν ἐκ Κων)πόλεως. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του πειθόμενος εἰς τὰς προτροπὰς τῶν φίλων του, κρίνει καλὸν ὅπως διὰ τελευταίαν φορὰν ἀπευθύνῃ τὸν λόγον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους, πρὸς τὸν λαόν, πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ σύμπασαν τὴν πόλιν. Καὶ πρὸς τοῦτο συντάσσει τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον συντακτήριον λόγον, ὅστις ἀποτελεῖ ὄντως τὸ σπουδαιότερον καλλιτέγνημα τῆς ρητορικῆς αὐτοῦ δεινότητος καὶ εὐφραδείας.
(Συνεχίζεται)

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

ΣΥΓΧΡΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ
ΤΑΜΕΙΟΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινούται, ότι τὴν 30 Μαρτίου/12 Ἀπριλίου 1964, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 5ην μ. μ. θέλει λάβει χώραν, εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Σωματείου **Κανιγ-γος 32**, ἡ ἐτησία Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μελῶν τοῦ «**Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου**», ἣτις θὰ ἀ-πασχοληθῇ μὲ τὰ κάτωθι θέματα :

- 1) Ἑγκρίσις προϋπολογισμοῦ χρήσεως 1964.
 - 2) Ἑγκρίσις Ἰσολογισμοῦ καὶ Ἀπολογισμοῦ χρή-σεως 1963.
 - 3) Ἐκλογή Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἔ-λεγχον τῶν πεπραγμένων.
 - 4) Διάφοροι ἀνακοινώσεις καὶ λήψεις ἀποφάσεων.
- Ὅθεν παρακαλοῦμεν ἅπαντα τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη, ὅπως προσέλθωσι εἰς τὴν ὥς ἄνω Γενικὴν Συ-νέλευσιν.

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχ[ι]πος Γαρδικίου
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

† Ὁ Διαιτείας
ΑΚΑΚΙΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τὸν Νέον Ἀνακτα τῶν Ἑλλήνων, Κωνσταντῖ-νον τὸν Β', μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἠτένισεν ἀναρρηθέντα εἰς τὴν Βασιλικὴν ἐξουσίαν ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαός.

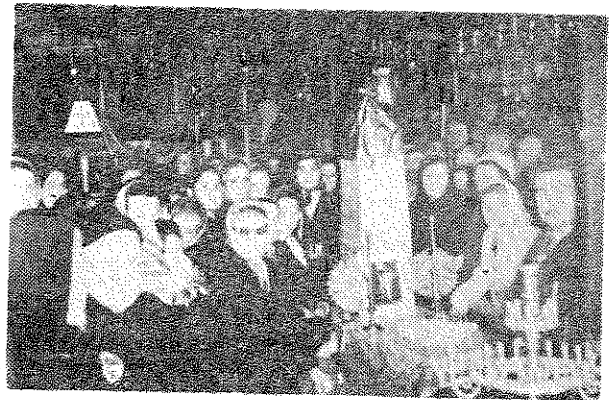
Εὐχόμεθα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Νέου Βασιλέως Κωνσταντίνου νὰ λάμψη καὶ πάλιν ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ τοσοῦτον σφο-δρῶς πολεμουμένη κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ὑπὸ τῶν κοικωνιμῶν ἐχθρῶν της.

Ἄς σκεφθῇ ὁ Νέος Βασιλεὺς, ὅτι φέρει τὸ τι-μημένον ὄνομα τοῦ Ἰσαποστόλου Ἀγίου Κωνσταν-τίνου, ὅστις προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν καὶ εἰρ-γασθῇ, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, διὰ τὴν ἀκώλυτον καὶ ἀ-νενόχλητον ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἶθε ὁ μεγαλειότατος Ἀναξ, ἐκ Θεοῦ ἐνισχυ-μένος, νὰ μιμηθῇ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, ἵνα κα-τορθώσῃ καὶ οὗτος νὰ ἐνώσῃ τὰ διεστῶτα τῆς Ἐκ-κλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἓν, ἐπαναφέρων τὸ πά-τριον ἑορτολόγιον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Λατρείαν. τοῦθ' ὕπερ θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ποθητὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητα μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν διισταμένων θρησκευτικῶν μερίδων καὶ θὰ δοξάσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἥς τὸ κλέος καὶ τὸ μεγαλεῖον πάντες διατύρως ποδοῦμεν καὶ ἐπιδιώκομεν !

ΠΑΥΕΙ Η ΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Μετὰ χαρᾶς μεγίστης ἀνέγνωσαν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ πατρίου ἑορτολογίου εἰς τὸν («Ἑλληνικὸν Βορρᾶν»

Ἀπὸ τὸ 40)ῆμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχι-επισκόπου ἡμῶν κυροῦ Ἀνακίου, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου καὶ Ἀγ. Νέστορος εἰς Θεσσαλονίκην.

Θεσσαλονίκης 10-3-64) τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ὑπου-ροῦ Β. Ἑλλάδος κ. Ταλιαδούρη, ἣτις ἀναφέρει, ὅτι ἡ δίωξις τῶν Παλαιομερολογιτῶν Β. Ἑλλάδος παύει μέχρις ὁριστικῆς ἑνθμίσεως τοῦ θέματος.

Ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ ἐπευφημιῶν τυγχά-νει ὁ δηλώσας ταῦτα ὑπουργός, τοῦ ὁποίου ἡ γνώ-μη εὐχόμεθα νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τοὺς ἄλλους πολιτι-κοὺς ἡγέτας τῆς χώρας μας, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἀγιω-τάτης τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς φιλότατης ἡμῶν πατρίδος.

Εἰς τὸν ἐξοχώτατον ὑπουργόν κ. Ταλιαδούρη οἱ παλαιομερολογίται ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος ἐκφρά-ζουν διὰ τοῦ παρόντος τὴν ὁλόψυχον εὐγνωμοσύνην τῶν διὰ τὰς εὐγενεῖς του δηλώσεις καὶ τὴν συμπά-θειαν πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην παράταξιν τῶν Γνη-σίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 25ην Μαρτίου (π.ή.), ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελι-σμοῦ τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι ἱεροὶ Ναοί :

- 1) Ὁ ἱερός Ναὸς Εὐαγγελιστρίας, Καραβά καὶ
- 2) Ὁ ἱερός Ναὸς Εὐαγγελιστρίας, Κορυδαλοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφο-ροῦς ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος δεόντ' ἀπευθύνεταί, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΕΚΑΜΗΝ, δδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθήναι 147.
(*Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)